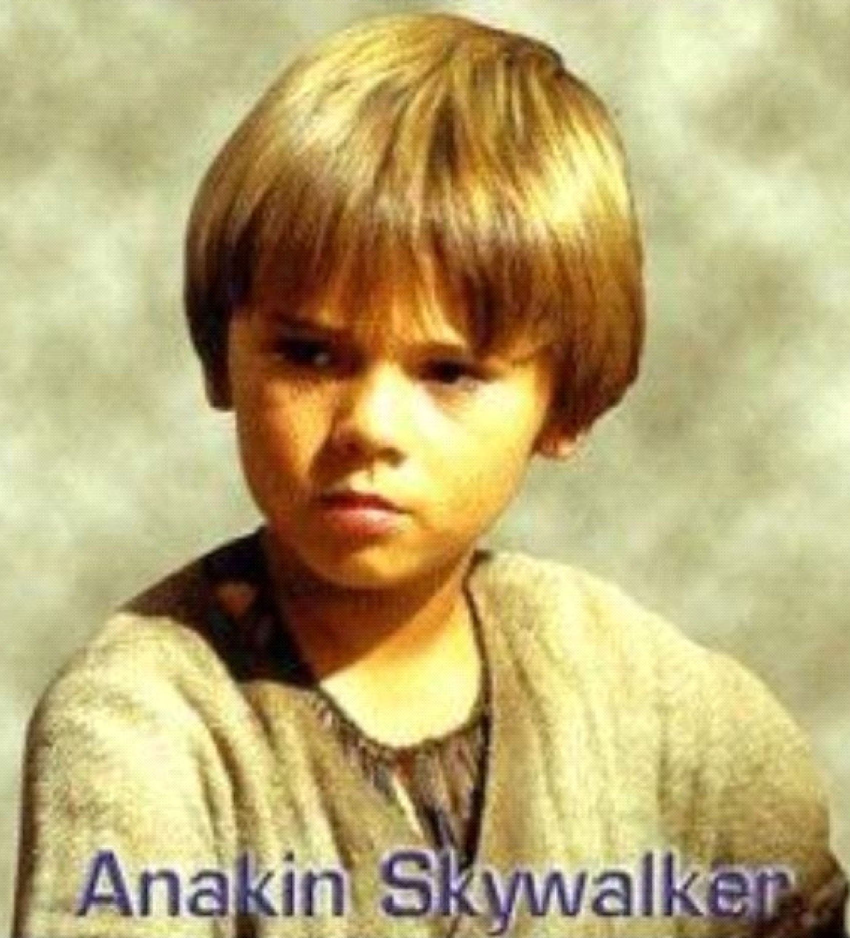
STAR WARS

JURNAL

STAR WARS

ANAKIN SKYWALKER

JURNAL

INTRODUCERE NABOO

Bătălia s-a terminat. E din nou pace pe Naboo. De la fereastră, îi privesc pe oamenii din Theed îndepărtând resturile. Tancurile distruse şi droizii de luptă arşi ai *Federaţiei Comerţului* sunt remorcaţi. Statuile spulberate sunt refăcute. Sarcina de a reconstrui acest frumos oraş va fi grea, dar pe oamenii de pe Naboo nu pare să îi deranjeze. Cred că sunt recunoscători că sunt în viaţă.

Şi eu sunt recunoscător că sunt în viaţă. Aş fi putut fi ucis de mai multe ori. Ar trebui să fiu fericit, dar nu sunt. Un om grozav şi-a dat viaţa pentru ca aceşti oameni să poată trăi. Nu-l voi uita niciodată.

De aceea scriu acest jurnal. S-au întâmplat atât de multe... Mă tem că este prea mult pentru mine ca să-mi amintesc totul. Cu toate astea, simt că se apropie lucruri cu mult mai importante.

Aerul de pe Naboo este umed şi cald. Cât timp stau lângă fereastră, soarele se simte plăcut pe pielea mea. Este atât de diferit de soarele de unde vin eu.

Nu o să stau mult timp aici. Nu sunt sigur ce se va întâmpla când voi pleca, dar până atunci voi lucra la acest jurnal.

Numele meu este Anakin Skywalker. Am nouă ani.

AM ÎNTÂLNIT UN ÎNGER

Mi s-a întâmplat ceva ciudat.

Lucram în grămada de resturi din spatele magazinului, când Watto m-a strigat să mă duc înăuntru. Mereu ţipă la mine cu botul ăla al său lung. Zboară prin magazin pe aripile lui scurte, albastre, care fac un un zgomot ca un bâzâit. El este stăpânul meu şi eu sunt sclavul lui. Aşa că trebuie să ascult.

— Vino în magazin, ţipă Watto.

Magazinul său este doar un depozit de resturi prăfuite. La fel ca majoritatea clădirilor de aici, din Mos Espa, este o cupolă şi are pereţii groşi, pentru a proteja de căldură.

De obicei lucrez în curtea cu resturi, din spate. Treaba mea este să caut piese în micul munte de vehicule spaţiale stricate pe care le-a adunat Watto. Câteodată urăsc munca asta, dar m-a învăţat multe.

Mă îndoiesc că sunt mulţi oameni de nouă ani pe Tatooine, care să ştie măcar jumătate din chestiile mecanice pe care le ştiu eu.

În mod normal, nu mă deranjează să ies de sub cei doi sori ai lui Tatooine. În jurul prânzului te pot prăji cu adevărat. Dar chiar când m-a strigat Watto, scoteam o unitate de răcire dintr-o navetă de curse. De câteva săptămâni căutam o unitate de răcire ca aia. Voiam să i-o dau prietenei mele Jira, bătrâna doamnă care deţine standul cu fructe din piaţă.

Am fugit în magazin. Dacă sunt clienţi, Watto ţipă întotdeauna şi mai mult. Este modul lui de le a arăta şi demonstra oamenilor ce negustor de vechituri important este el. Înăuntru erau un grup mic de oameni şi un droid astromec. Era destul de neobişnuit.

Unul dintre oameni era un bărbat mai în vârstă care arată ca un fermier. Era înalt, avea barbă, păr lung şi întunecat şi ochi ciudaţi. Am observat imediat că era diferit. Nu avea mâinile bătătorite, plin de cicatrice, pe care le au de obicei fermierii de umiditate.

Mai era şi o creatură care arăta ca o încrucişare între mai multe specii. Stătea drept, pe două picioare, ca un om. Avea o gură în formă de cioc şi ochi mari ca ai unei broaşte, ieşindu-i

din cap. Nu era cu adevărat atât de neobişnuit – comparativ cu unele dintre creaturile care treceau prin Mos Espa. Dar nu mai întâlnisem niciodată pe cineva ca el.

Împreună cu ei, era un droid astromec R-2 mic, albastru, cu capul ca o cupolă.

Şi în cele din urmă, era *ea.* La început nu am observat nimic neobişnuit pentru că era mică şi îmbrăcată în haine ţărăneşti, aspre. Dar, după ce am privit-o mai bine, am observat că, la fel ca omul mai în vârstă, ceva nu era chiar în regulă cu ea. Era mai în vârstă decât mine, dar nu bătrână. Poate că avea haine grosolane, dar era ceva delicat în felul ei de a fi. Părul ei lung, şaten, împletit, strălucea. Avea o sclipire în ochii ei căprui şi pielea îi era prea perfectă pentru o fată de la fermă.

Inima mea începu să bată puţin mai tare şi m-am simţit ciudat de atras de ea. Nu se asemăna cu nimic din ceea ce mai simţit vreodată până acum. M-am uitat mai atent şi am ştiut instantaneu că ea este cea mai frumoasă creatură pe care am văzut-o vreodată. De fapt, eram sigur că mă aflu în prezenţa unui înger, chiar dacă nu i-am mai întâlnit niciodată.

UN MAGNET PENTRU PROBLEME

Tatooine este probabil ultimul loc din galaxie în care te-ai aştepta să găseşti un înger. Este o planetă fierbinte şi prăfuită. Şi cei de aici nu respectă legile Republicii Galactice. Tatooine este condusă de Hutti. care sunt cunoscuţi în tot universul ca fiind gangsteri şi ucigaşi cu sânge rece. Planeta noastră este populată de inadaptaţii şi criminalii care nu mai au unde să se ducă. Cred că este unul dintre puţinele locuri din galaxie unde poţi cumpăra şi vinde sclavi, ca mama şi ca mine.

Pe Tatooine, se întâlnesc o grămadă de rute comerciale hiperspaţiale. Asta înseamnă că primim vizitatori nu numai din partea noastră de galaxie, ci şi din alte părţi. În magazinul de vechituri al lui Watto intră o mulţime de tipi ciudaţi, căutând piese.

Avem vânători de recompense, mercenari, piraţi de mirodenii şi tot felul de piloţi spaţiali care călătoreau spre şi

dinspre locuri despre care nu aţi mai auzit niciodată şi probabil că nici nu veţi mai auzi vreodată. Un pilot spaţial bătrân mi-a vorbit despre îngeri. Mi-a spus că trăiesc pe lunile lui Iego şi sunt cele mai frumoase creaturi din univers. De asemenea, se presupune că ar fi trebuit să fie bune şi amabile – două cuvinte pe care nu le auzi prea des pe Tatooine.

Watto l-a dus pe bărbatul mai în vârstă şi pe droidul astromec în curtea din spate, să caute piese. Eu am rămas cu omul broască şi cu îngerul. Bineînţeles, nu ştiam *sigur* că era un înger. Doar bănuiam că este. Aşa că doar m-am aşezat pe tejghea şi m-am prefăcut că ştergeam o celulă de putere de la un transmiţător.

Îngerul transpira şi îşi tampona fruntea cu o cârpă. Am avut senzaţia că nu era obişnuită cu felul de căldură în care trăiam noi pe Tatooine.

Trebuie să fi ştiut că mă uitam la ea, pentru că, după un timp, mi-a aruncat un zâmbet amuzat. Atunci am întrebat-o dacă este un înger. Părea surprinsă, apoi mi-a spus că nu auzise niciodată despre îngeri. Cred că spunea adevărul. Aşa că i-am spus că poate era unul şi nu ştia asta.

Am început să vorbim şi, din una în alta, i-am spus că sunt pilot şi că Watto ne câştigase pe mama şi pe mine de la Hutta Gardulla, la un pariu.

Părea surprinsă când a auzit că sunt sclav.

Între timp, omul broască nu putea să rămână nemişcat. Îşi băga nasul prin cutii şi pe rafturi. Părea că vrea să atingă totul din magazin! În cele din urmă, a activat accidental un mic droid pentru reparaţii. Droidul a început să meargă, să răstoarne lucruri şi să-l tragă pe omul broască după el, prin magazin. Era amuzant, iar eu şi fata înger am râs împreună. Avea un râs plăcut şi am ştiut că nu vreau să mai plece.

Până când s-a întors Watto cu bărbatul şi droidul astromec, am aflat că fata-înger se numea Padmé. Ştia că mă cheamă Anakin Skywalker. M-am întristat că bărbatul se grăbea să plece. Ştiam că aveam o mulţime de piese, aşa că trebuie să fi însemnat că bărbatul şi Watto nu au putut încheia o afacere.

Eu şi Padmé ne-am luat rămas bun şi a plecat cu ceilalţi. Watto zbură prin magazin, plângându-se că străinii încercau întotdeauna să-l jefuiască. Aripile lui băteau aerul atât de

repede încât nu erau altceva decât o ceaţă albastră. Dar vestea bună era că tot ce trebuia să fac era să curăţ nişte rafturi – apoi puteam pleca acasă!

Desigur, nu m-am dus acasă imediat. Poate că Padmé părăsise magazinul lui Watto, dar asta nu însemna că plecase definitiv.

Atâta timp cât era pe Tatooine, aş putea să o găsesc.

* * *

Străinii nu erau greu de găsit, mai ales datorită omului broască. Se putea spune că era un magnet pentru necazuri. L-am găsit în piaţă. A avut noroc că l-am găsit, pentru că un Dug pe nume Sebulba era pe cale să-l facă terci.

Sebulba era rivalul meu la Cursele de Navete. Este rău şi urât, cu ochi mari, braţe lungi şi cu împletituri care îi atârnau pe părţile laterale ale capului. Sincer, nu-mi păsa cum arăta. După ce ai trăit pe Tatooine o vreme, ai văzut totul. Dar nu-mi plăceau trişorii, iar Sebulba era cel mai rău.

Se putea orice la Cursele cu Navete. Singurul lucru care conta, era cine trece primul linia de sosire. Dar unii dintre noi consideram că este greşit să sabotăm naveta de curse a altuia. Ar trebui să câştigi fiind cel mai bun şi cel mai rapid pilot, nu împingând intenţionat naveta adversarului într-un zid al canionului. Dar, cum am spus, când e vorba de trişori, Sebulba e cel mai rău din galaxie. Nu-mi păsa prea mult, cu excepţia faptului că, la ultima noastră cursă eu câştigam – asta până când mi-a băgat în faţă gurile de aerisire ale navetei şi aproape că m-a ucis.

În fine, l-am găsit pe Sebulba în piaţă, stând peste omul broască. Omul broască se zvârcolea şi încerca să scape.

Dar Sebulba nu voia să-l lase. Urăsc să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi ajuns acolo un minut mai târziu.

L-am avertizat pe Dug să-l lase în pace. El voia să ştie de ce, şi i-am spus că omul broască era în legătură cu Huttii. Dugii nu sunt cele mai inteligente creaturi din univers, dar ştiu că dacă te luai de oricine era în afaceri cu Huttii putea însemna moartea instantanee.

Sebulba era nervos, dar l-a lăsat în pace pe omul broască. Mi-a spus că data viitoare când vom concura, se va asigura că nu voi mai trăi pentru a vedea linia de sosire. I-am amintit că dacă mă va ucide, va trebui să-l plătească pe Watto pentru mine. Sebulba plecă şi eu l-am ajutat pe omul broască să se ridice. Atunci a sosit Padmé cu tipul mai în vârstă şi cu droidul astromec. Au întrebat ce s-a întâmplat. Le-am spus că Sebulba începuse o luptă cu omul broască şi că i-am oprit.

Cred că bărbatul mai în vârstă a fost surprins că am făcut asta, pentru că mi-a aruncat o privire ciudată. De parcă ar fi crezut că vede ceva, dar nu era sigur.

Nu avea să fie ultima dată când mă privea aşa. Dar va trece ceva timp până când nu voi afla ce înseamnă asta.

SECRETE JEDI

Am început să mergem prin piaţă. Ca de obicei, era plină cu fiinţe de orice dimensiuni şi forme. Plus speedere, droizi şi vagoane trase de eopii[1] şi bantha uriaşe şi îmblânzite. Bărbatul încă mai căuta piese pentru hipermotorul unui Nubian 327 de tip J. M-am bucurat să fiu din nou cu Padmé. Oarecum egoist, am sperat că omul va avea multe probleme să găsească piesele. Odată ce ar fi funcţionat hipermotorul, aveau să plece departe, departe.

Prietena mea Jira era în faţă. Standul ei de fructe ei era de fapt doar o copertină zdrenţuită, albită de soare, întinsă peste un cadru de stâlpi. Copertina oferea umbră fructelor pe care le vindea.

M-am gândit că, din moment ce Padmé şi ceilalţi erau străini, le-ar plăcea să încerce ceva mâncare locală.

Tatooine nu oferă prea multe, dar avem nişte fructe interesante.

---

[1] Eopie – mamifer patruped erbivor originare de pe Tatooine. Era folosit adesea ca mijloc de transport sau animal de povară, deşi erau deseori rele şi încăpăţânate şi trăgeau băşini dacă greutatea era prea mare.

Jira este bătrână şi cocoşată, şi are părul gri. Hainele ei sunt cârpite şi zdrenţăroase, dar sunt întotdeauna curate. Căldura celor doi sori gemeni îi pică greu. Când i-am spus despre unitatea de răcire pe care am găsit-o în grămada de resturi a lui Watto, a fost cu adevărat fericită. Apoi i-am cerut să cumpăr patru pallii. Fructele sunt dulci şi suculente, fiind cultivate în fermele subterane de pe Tatooine. Eram destul de sigur că străinilor o să le placă. Când am scos nişte truguţi[2] din buzunar pentru a plăti fructele, una dintre monede mi-a căzut pe pământ. Omul s-a aplecat să o ridice şi am văzut ceva uimitor. Sub hainele de fermier avea o *sabie de lumină!* Genul pe care o purtau doar Cavalerii Jedi. *Am ştiut* că nu era un fermier de umiditate! Acum mi-a venit mie rândul să-i arunc o privire amuzantă. Dar m-am asigurat că nu a observat asta. Ce căuta un Cavaler Jedi aici, pe Tatooine?

O rafală de vânt a dărâmat copertina peste fructele lui Jira, iar bătrâna mi-a spus că simte că se apropie o furtună. Furtunile de nisip se întâmplă foarte des pe Tatooine. Sosesc repede şi nu fără vreun avertisment. Pot fi foarte periculoase. Nisipul şi praful începuseră deja să sufle pe stradă, iar unii dintre proprietarii de magazine din jurul nostru începeau deja să închidă uşile şi să-şi dea jos standurile.

Cavalerul Jedi deghizat în fermier voia să se întoarcă la nava sa. Dar când am auzit că au aterizat la marginea oraşului Mos Espa, am ştiut că nu vor avea timp suficient pentru a ajunge acolo în siguranţă. Era mai bine să vină la mine acasă şi să aştepte până va trece furtuna.

M-am bucurat când mi-au acceptat oferta. Nu numai că îmi va oferi mai mult timp cu Padmé, dar aş putea afla ce făceau aici, pe Tatooine. La urma urmei, Mos Espa era un port spaţial. De obicei, avea multe hangare disponibile.

Atunci, de ce au aterizat în deşert?

* * *

Mama a fost surprinsă când a văzut atâţia necunoscuţi în coliba noastră. Dar odată ce i-am explicat despre furtuna de

---

[2] Trugut – tip de monedă folosită de Hutti pe Tatooine. Un trugut era echivalentul a 10 credite.

nisip, i-a invitat la cină. Am prezentat-o celorlalţi şi am aflat că numele Cavalerul Jedi este Qui-Gon Jinn.

Omul broască se numea Jar Jar Binks, iar droidul astromec era R2-D2.

Casa noastră are o cameră principală, plus două camere mai mici, unde dormeam eu şi mama. Ceea ce o făcea specială, era că în camera mea era şi un atelier. Am dus-o acolo pe Padmé, imediat ce a fost prezentată toată lumea. Am vrut să-i arăt ultimul meu proiect – un droid de protocol care să o ajute pe mama prin casă. Droidul se numea C-3PO. Nu era chiar terminat, dar cele mai multe dintre circuite şi mecanisme erau asamblate. Avea braţe, picioare şi cap ca un om, dar nu aveam nici banii, nici piesele necesare pentru învelişul său exterior. Într-o zi am sperat să-l acoper cu o carcasă de crom auriu.

Lucrul amuzant era că micul droid albastru cu cupolă R2-D2, ne urmase în camera mea. Când l-a văzut pe C-3PO, a început să bipăie şi să fluiere.

C-3PO clipi şi vorbi:

— Îmi cer iertare... cum adică *sunt dezbrăcat*?

R2-D2 bipăi din nou. Am început să râd.

— Oh, Doamne! icni C-3PO. Ce jenant! Chiar sunt gol?

Padmé rânji. I-am explicat repede droidului de protocol că era doar *oarecum gol* şi că voi remedia problema asta în curând.

Am vrut să-i arăt lui Padmé naveta de curse pe care o construiam, dar era afară, în furtună, acoperită de o prelată. Ne-am întors în camera principală.

Am început să mâncăm şi să vorbim. Padmé a întrebat de ce, dacă eram sclavi, nu mergeam pe o planetă unde am fi putut fi liberi? A trebuit să-i explic despre emiţătoarele care erau ascunse în corpurile noastre şi cum puteau fi făcute să explodeze dacă încercăm să evadăm.

Padmé părea şocată. Am ştiut atunci că nu mai întâlnise niciodată ceva precum viaţa pe Tatooine. Şi asta m-a făcut să mă mir. De unde din galaxie venise ea? Nimeni nu părea să ştie ce să spună în continuare. Mi-am dat seama că lui Padmé îi părea rău pentru mama şi pentru mine. Şi nu-mi place să-i fie cuiva milă de mine. Nimănui. Aşa că am început să vorbesc despre cursele cu navete şi despre cum eram singurul om de pe

Tatooine care putea să participe. Îmi dădeam seama că mama credea că mă laud, dar spuneam doar un fapt binecunoscut.

Qui-Gon ne-a spus că aveau Curse cu Navete şi pe Malastare. Ştia că erau foarte rapide şi periculoase. Şi apoi a spus că, dacă concura în curse, înseamnă că am reflexe de Jedi. Am simţit un fior. Reflexe de Jedi? Ştiam că sunt rapid. Dar era aici un Cavaler Jedi real, viu, care sugera că aş putea fi unul ca el! Dintr-o dată am simţit nevoia să-i spun că îi ştiu secretul. Dar am ezitat. La urma urmei, era îmbrăcat ca un fermier. Probabil că nu voia să ştie nimeni.

Toată lumea are secrete. Uneori, dacă petreci suficient timp cu cineva, îţi poţi da seama. Aşa am ştiut că Qui-Gon nu era fermier şi nici Padmé.

Şi eu aveam un secret. Dar era al meu, privat. Avea legătură cu visele pe care le aveam. Visele mele erau diferite de visele altor copii pe care îi ştiam. De exemplu, prietenii mei Kitster şi Seek. Amândoi doreau să fie piloţi ca mine. Dar visau să plece de pe Tatooine pentru totdeauna şi să nu se mai întoarcă vreodată.

Şi eu visam să plec. Dar voiam să revin. Ca şi Cavaler Jedi. Visam să conduc o rebeliune de sclavi, aici, pe Tatooine. Visam să ţin în mână o sabie de lumină şi să-i alung pe fiecare Hutt, criminal şi vânător de recompense de pe planeta asta.

Dar mai aveam un alt secret. Unul întunecat. Era vorba despre felul în care se terminau întotdeauna visele mele. Era un secret care mă speria, unul pe care nu-l voi putea spune niciodată. Am inspirat adânc şi am lăsat aerul să iasă încet.

Nu eram sigur dacă trebuia să spun asta, dar trebuia să ştiu.

— Qui-Gon, i-am spus, tu trebuie să ştii despre ce vorbeşti, pentru că *eşti* un Jedi.

Mama icni. Ceilalţi din jurul mesei au tăcut. Qui-Gon tăcu o clipă, apoi ridică o sprânceană şi mă întrebă de ce cred asta.

I-am spus că îi văzusem sabia de lumină.

— Poate că am ucis un Jedi şi i-am luat sabia, spuse el.

Am clătinat din cap şi i-am spus că nu poate fi adevărat. Toată lumea ştia că Jedii nu pot fi ucişi. Qui-Gon oftă. Îmi aruncă o privire care ştiam că mă va bântui.

— Aş vrea să fie aşa, spuse el.

Ştiu acum că ar fi trebuit să fiu mult mai atent la cuvintele sale. Dar eram nerăbdător să-i spun despre visul meu de a deveni Jedi şi de a elibera sclavii de pe Tatooine. Cu siguranţă, el, un Cavaler Jedi, ar înţelege. L-am întrebat dacă ăsta era motivul pentru care venise pe planeta noastră. Qui-Gon clătină încet din cap şi apoi ne-a spus că, de fapt, nu intenţionaseră deloc să vină aici. Pentru o clipă m-am simţit dezamăgit... până când Qui-Gon ne-a explicat că se îndreptau spre Coruscant.

Dintre toate locurile din galaxie pe care voiam să le vizitez, Coruscantul era în fruntea listei. Din ce auzisem de la piraţii de mirodenii şi piloţii spaţiali, suna exact ca opusul lui Tatooine. Tatooine era un pustiu uitat, de pe Inelul exterior. Coruscant era centrul galaxiei. Tatooine era un deşert aproape gol. Coruscant era acoperit de un oraş cu mai multe niveluri. Era capitala Republicii Galactice şi casa Jedilor.

Qui-Gon ne-a explicat că erau într-o misiune secretă, dar nava lor fusese avariată şi au trebuit să aterizeze pe Tatooine ca să caute piese. Nu vor rămâne decât atât timp cât era necesar pentru repararea navei.

Problema era că nu aveau bani pentru a obţine piesele. Qui-Gon avea destule credite ale Republicii. Dar astea erau inutile pentru Watto.

Deodată am avut o idee grozavă. Cursa Clasică de Navete Boonta Eve era peste două zile şi am ştiut că o pot câştiga. Dacă Qui-Gon m-ar înscrie în cursă, premiul obţinut ar plăti pentru piesele de care aveau nevoie – şi ar mai rămâne şi ceva peste!

Mama s-a supărat, pentru că ura când concuram în Curse. Şi Padmé şi Qui-Gon au fost de acord că vor încerca să găsească o altă cale de a obţine bani – una care nu mă facă să-mi risc viaţa.

Dar nu am renunţat atât de uşor. I-am amintit mamei despre ceea ce spusese de atâtea ori: *aceea mai mare dintre toate problemele din univers, era că lumea nu se ajuta reciproc*. Mama a început să dea din cap, dar apoi s-a oprit. Ne-am privit în ochii. Fără cuvinte, doar folosind gândurile, am încercat să-i spun cât de important era asta pentru mine. Că, într-un fel, *ştiam* că trebuie să concurez.

Şi atunci s-a întâmplat cel mai uimitor lucru. Mama s-a întors spre Padmé şi Qui-Gon şi le-a spus că am dreptate. Nu exista altă cale de a obţine banii de care aveau nevoie. Singura modalitate era să mă lase să concurez. Le-a spus că nu-i place, dar că trebuia să o fac.

NE PREGĂTIM DE CURSĂ

Mai erau multe de făcut înainte să pot concura. Mai întâi trebuia să adunăm împreună taxa de înscriere pentru a concura în Boonta Classic. Am aşteptat până în dimineaţa următoare şi apoi ne-am întors la magazinul de vechituri, unde Qui-Gon a încercat să facă o afacere cu Watto.

Atunci am ştiut cât de grave erau problemele lui Gui-Gon, cu adevărat. Pentru a obţine taxa de intrare, şi-a oferit nava la schimb. Până şi Watto era suficient de inteligent pentru a vedea că Qui-Gon îi oferea o afacere grozavă. Dacă aş fi câştigat cursa, Watto putea să păstreze totul, mai puţin cât era necesar pentru piesele lui Qui-Gon. Dacă pierdeam cursa, Watto se alegea cu o navă spaţială Nubiană. Watto a fost de acord şi ne-am grăbit să ne întoarcem acasă pentru a-mi pregăti naveta pentru cursă.

Padmé, Jar Jar şi R2-D2 ajutau cu toţii. În timp ce lucram, am observat că Qui-Gon vorbea încet cu mama mea. N-am auzit ce spuneau, dar după cum arătau feţele lor şi după modul în care se uitau la mine, puteam spune că era ceva serios. Apoi Jediul clătină din cap şi mama s-a întors într-o parte, cu o privire tristă pe faţă. Ce se întâmpla acolo?

Am continuat să lucrăm la navetă. Parcă era ca o vrajă! Erau două turbine imense Radon-Ulzer, conectate la o mică nacelă prin cabluri de control făcute de *Compania Steelton*. Stăteai în nacela din spatele acestor motoare monstruoase şi încercai să le conduci la viteze care îţi puteau rupe părul de pe cap. Dar cu toată puterea şi viteza, naveta era o maşinărie uimitor de delicată. O zgârietură mai urât de o stâncă sau un alt vehicul de curse, şi puteai să dispari într-o baie de flacări de combustibil pentru rachete.

Au venit unii dintre prietenii mei, inclusiv cel mai bun prieten al meu, Kitster. Când le-am spus că voi concura în Cursa

Boonta Classic, toată lumea, cu excepţia lui Kitster, a râs. Ştiau că lucrez la asta de mult timp. Ştiau, de asemenea, că nici măcar nu reuşisem să pun motoarele în funcţiune.

Ceilalţi au plecat să joace mingea, dar Kitster a rămas în urmă, curios să vadă dacă aş putea efectiv să fac naveta să funcţioneze.

În inima mea, ştiam că astăzi era ziua mea. Puteam *să* o *simt.*

Şi când Qui-Gon mi-a dat celula de putere de care aveam nevoie, am urcat în navetă şi am conectat-o.

Mi-am ţinut respiraţia... şi am lovit întrerupătorul contactului.

Varroooommmm! Turbinele au pornit să urle. Legăturile de energie roşie şi roz au fulgerat între carcasele motoarelor şi flăcările portocalii au izbucnit din propulsoare.

Kitster zâmbi. Padmé şi ceilalţi s-au înveselit. Am stat în navetă, simţind vibraţiile acelor turbine puternice.

Mamăăă, ce bine era.

Dar treaba nu era terminată şi am lucrat până noaptea târziu. Şi când noi, creaturile vii am fost prea obosite ca să mai lucrăm, droidul astromec R2-D2 a muncit mai departe, aplicând un strat final de vopsea. Pe atunci trecuse de mult ora de culcare şi mama mi-a sugerat că ar fi bine să dorm puţin.

Am fost de acord să mă opresc. Dar înainte să mă culc, am stat pe verandă. Mă uitam la toate stelele de pe cerul nopţii şi mă întrebam pe care – dacă va fi vreuna – o voi vizita vreodată. Qui-Gon ştergea ceva sânge dintr-un loc unde mă tăiasem. Eram atât de ocupat să-mi imaginez cum ar fi să plec şi să vizitez toate acele sisteme, încât aproape că nu am observat când mi-a pus puţin sânge pe un cip de comunicator. Când l-am întrebat ce face, mi-a spus că, pur şi simplu, verifică să nu fie infecţii.

Am bănuit că exista un alt motiv, dar ştiam că oricARe ar fi, nu avea de gând să-mi spună.

În noaptea aceea am avut un vis nou. Eram cineva puternic – ca un Cavaler Jedi, dar diferit. Eram într-un loc pe care nu îl mai văzusem până acum. Un loc umbros. Padmé era acolo, dar părea distantă – mai în vârstă, şi mai tristă. Purta un costum de luptă şi, deşi părea încă delicată şi perfectă, era, de

asemenea, puternică şi hotărâtă. Conducea în luptă o armată imensă. Şi asta era, de asemenea, ciudat. Nu am putut spune de ce parte eram eu.

Când m-am trezit dimineaţa, Padmé era acolo. I-am spus despre vis. Ea a clătinat din cap şi mi-a spus că speră să nu se împlinească, pentru că ura lupta.

Chiar dacă fusese doar un vis, puteam spune că ea l-a luat în serios. Parcă undeva, în interiorul ei, ştia ceea ce ştiam şi eu – că visele nu erau doar în imaginaţia mea. Că exista un adevăr în ele. Şi, uneori, acel adevăr era înspăimântător.

Ne-am întors să lucrăm la naveta de curse. Curând, prietenul meu Kitster a venit cu două eopii. Animalele alea cu botul lung trebuiau să-mi ducă turbinele nevetei în arena de curse din deşert. Am decuplat motoarele şi înhămat câte unul pe spatele fiecărei eopii. R2-D2 urma să aducă nacela.

Kitster a călărit una dintre eopii, în timp ce eu şi Padmé am călărit-o pe cealaltă. Îmi îmbrăcasem salopeta cusută de mama.

Pe măsură ce ne-am croit drum, încet, prin Mos Espa, spre arena de curse, am încercat să-mi păstrez mintea concentrată.

Am ajuns la hangarul unde o duzină de echipaje îşi pregăteau navetele pentru cursă. Mecanicii buni erau greu de găsit, aici. Nu am văzut niciodată atât de multe creaturi pretinzând că ştiu ce fac. O echipă îşi montase motoarele invers!

Qui-Gon era deja acolo, vorbind cu Watto. Din cauza zgomotului care răsuna din hangar, nu am putut auzi despre ce vorbeau. Dar când Watto a plecat, mi-a spus că ar trebui să-l avertizez pe Qui-Gon să se oprească să mai parieze – înainte să ajungă şi el sclav, de asemenea. Desigur, când l-am întrebat pe Qui-Gon despre asta, mi-a zis că îmi va spune mai târziu. A trebuit să recuplăm motoarele la nacelă. Peste tot în jurul nostru, echipajele stupide de droizi de reparaţii pregăteau navetele pentru cursă. Cheile hidraulice se loveau de metale şi instrumentele delicate cădeau pe podea. Piloţii nervoşi ţipau de frustrare. Tensiunea era de înţeles. Legea Curselor de Navete nu era iertătoare: odată ce începea cursa, puţini vor termina şi mulţi vor muri încercând.

Nu trecu mult până când veni timpul să ducem navetele în arenă. Arena era plină cu standuri de vizionare unde spectatorii se adunau pentru a viziona şi a paria. Prezenţa era întotdeauna mare, deoarece tuturor le plăcea să urmărească Cursele.

Divertismentul era ceva rar pe Tatooine. În zilele de curse, străzile aglomerate din Mos Espa erau goale.

Cursa începea în arenă, apoi ieşea în canioanele deşertului, apoi se întoarcea în arenă. Înainte de a începe, piloţii se înclinară în faţa *Lojei Regale*. Asta era ridicol. Huttul Jabba, cea mai mare slinos din galaxie, stătea în Loja aceea. Şi trebuia să ne plecăm de parcă era un fel de rege. Poate regele escrocilor.

Ştiam că dacă pierd cursa, Qui-Gon, Padmé şi ceilalţi puteau rămâne blocaţi pe Tatooine pentru mult timp. Şi dacă erai tânără şi drăguţă pe Tatooine, nu trecea mult timp până îi aparţineai lui Jabba. Când mi-am imaginat-o pe Padmé înlănţuită ca o sclavă, a început să-mi fiarbă sângele.

Am fost distras de aplauze când a fost anunţat numele lui Sebulba. El era considerat cel mai bun pilot de curse de pe Tatooine, şi toată lumea paria că el va câştiga din nou Boonta Classic. Şi unde era Sebulba? Stătea în preajma navetei mele. I-am aruncat o privire de avertizare şi s-a întors să plece, dar nu înainte să-mi spună că nu voi trăi să văd sfârşitul cursei.

Era timpul să începem. Dacă aş spune că nu eram nervos, aş minţi. Dar ştiam şi că pot să o fac. Am mai concurat împotriva majorităţii acestor creaturi. Atâta timp cât naveta mea rămânea întreagă şi mă ţineam departe de Sebulba, îi puteam bate pe toţi.

Mi-am pus casca veche şi ochelarii.

În timp ce îmi puneam centurile de siguranţă, am ridicat privirea spre chipul lui Qui-Gon. El m-a întrebat dacă sunt gata şi i-am spus că sunt. Apoi mi-a spus să mă concentrez pe fiecare moment. Mi-a spus să nu mă gândesc la cursă, ci să am încredere în instinctele mele.

Apoi mi-a spus: Forţa fie cu tine. Şi atunci am realizat că, în ceea ce îl privea pe el, asta nu era doar o cursă. Era şi un test. Pentru mine.

CURSA VIEŢII MELE

Ne-am pornit motoarele. Şi lasă-mă să-ţi spun, nimic nu suna ca ele. Urletul unei duzini de navete de curse era atât de puternic încât te dureau urechile. Era ca şi cum ţi-ai băga capul într-un motivator de hipermotor. Pentru mine, acel sunet era adrenalină pură. Mă făcea să vreau să zbor rapid şi să câştig.

Lumina de pornire deveni verde şi am împins cu putere manetele propulsoarelor. Navetele din jurul meu au pornit la pachet...

Între timp, cu o tuse bolnăvicioasă, turbinele mele au murit.

Stăteam acolo într-un nor de gaz de eşapament şi praf, în timp ce celelalte navete porneau în viteză de pe linia de start. Cred că pentru o fracţiune de secundă am fost şocat. Sebulba! Am ştiut imediat că mi-a sabotat motoarele. Dar nu conta. Singurul lucru care conta era să mă întorc în cursă.

Am lovit din nou starterul... şi din nou. Au trecut câteva secunde tensionate, în care am aşteptat cu nerăbdare să văd dacă turbinele Radon-Ulzer se vor aprinde. În cele din urmă, au făcut-o.

Am plecat. Desigur, rămăsesem mult în urmă, dar poate că asta va funcţiona în favoarea mea. În faţă am urmărit naveta portocalie strălucitoare a lui Sebulba şi pe cea lui Mawhonic, mergând una lângă alta spre primul cot unde erau formaţiunile stâncoase. Mawhonic nu ştia cu cine se pune. Dacă aş fi avut un comunicator, aş fi încercat să-l avertizez.

Prea târziu. Sebulba a virat în Mawhonic, trimiţându-l direct în stânci. *Buuum!* Chiar şi din spatele cursei am putut auzi explozia, când Mawhonic a dispărut într-o minge uriaşă de flacări.

Ştiu că suna nebunesc, dar tot ce voiam, era să o ajung din urmă pe creatura care tocmai îl ucisese pe Mawhonic. Dar mai întâi trebuia să trec restul concurenţilor. Gasgano era prima provocare cu care m-am confruntat. Conducea o navetă Ord Pedrovia nouă, care era foarte rapidă şi uşoară. Am încercat să trec de el, dar mi s-a pus în faţă. Am încercat din nou şi din nou, dar abia după ce am sărit de pe o stâncă de mesa, am putut să-l păcălesc şi am trecut pe lângă el.

Bang! De nicăieri, ceva lovi spatele navetei mele şi m-a făcut să mă abat.

Ce nai…?

Apoi i-am văzut – patru bandiţi Tusken care se ascundeau în curba dunei canionului! Se bucurau şi săreau în sus de încântare. Unul dintre ei trebuie să fi avut noroc cu puşca lui cu proiectile şi mi-a lovit naveta. Am strâns din dinţi şi am trecut pe lângă ei.

Buuum! Am auzit o altă explozie şi l-am văzut pe Sebulba ferindu-se de o a doua minge uriaşă de flacări şi fum, de-a lungul peretelui canionului. Nu am văzut ce se întâmplase, dar ştiam că Xelbree încercase să-l prindă cu câteva clipe în urmă. Şi acum Xelbree dispăruse. Buuum! Ody Mandrell trecuse prea jos peste o dună şi s-a prăbuşit. Acum a dispărut şi el.

Am simţit un fior. Când pierdeai în cursa asta, pierdeai totul… inclusiv viaţa.

Se încheia primul tur. Mi-am spus să fiu răbdător în timp ce îmi croiam drum printre ceilalţi. Când am trecut prin Arcul Canionului pentru a doua oară, eram la trei sute de metri în spatele lui Teemto Pugales de pe Moonus Mandel atunci când naveta lui explodă subit într-o minge portocalie, strălucitoare, de foc. Uite aşa, dispăruse şi Teemto.

La începutul celui de-al treilea tur, eram pe locul trei în spatele lui Sebulba şi Terter. Obitoki şi Habba Kee erau chiar în spatele meu. Terter era suficient de viclean pentru a sta departe de naveta lui Sebulba, care era întotdeauna cel mai prost loc în care să fii.

Dar, când au trecut prin Defileul Jag Crag, Terter încercă să se strecoare, ceea ce l-a adus prea aproape. Ştiam ce avea să facă Sebulba chiar înainte să o facă.

Zbang! Sebulba aruncă o piesă. Terter nu putu să o evite. Unul dintre motoarele sale aspiră piesa şi Terter viră *direct în mine!*

Uau! În următoarea secundă, naveta meu scăpase de sub control. Stabilizatorul vertical al lui Terter lovise linia Steelton a motorului din stânga, desfăcând legătura principală. Obitoki, Elan Mak şi Habba Kee au trecut de mine, în timp ce urcam pe cer, luptându-mă să recâştig controlul navetei mele de curse.

Sincer să fiu, am crezut că sunt pierdut. Pilotarea unei navete cu un motor desprins era ca şi cum ai face o plimbare pe o cometă. M-am gândit că, dacă nu mă prăbuşesc, probabil că voi ajunge în atmosfera superioară şi voi îngheaţa de moarte.

Celălalt pericol venea din linia Steelton liberă. Fluturând liberă, putea în orice moment să atingă ceva şi să mă distrugă.

Am continuat să lupt pentru a recâştiga controlul, călcând cu picioarele pedalele stabilizatorului – folosind un recuperator magnetic pentru a încerca să apuc linia liberă. Însă naveta mea se balansa sălbatic. Totul părea inutil, până când mi-am amintit de sfatul lui Qui-Gon: *Simte. Nu gândi. Ai încredere în instinctele tale.*

Atunci mi-am dat seama că nu mai am nimic de pierdut... M-am concentrat.

Stabilizează. Prinde linia Steelton. Concentrează-te!

Am încetat să nu mă mai gândesc la ce se întâmpla şi am reacţionat.

Apoi am făcut ceva ce nu mai făcusem până acum. În timp ce naveta se îndrepta spre linia liberă, am întins mâna cu recuperatorul magnetic şi am reuşit să o apuc. O clipă mai târziu am reconectat linia la propulsorul Radon-Ulzer din stânga.

Deodată, am avut din nou control. Dar ăsta era ultimul tur şi pierdusem timp preţios. Voi mai fi în stare să-i ajung din urmă?

Am trecut pe lângă Elan Mak.

Buuum! În faţă, Obitoki dispăru în flăcări şi fum. Sebulba îl orbise cu gurile sale de evacuare laterale, aceeaşi mişcare pe care o folosise şi în ultima noastră cursă, doar că eu reuşisem să mă prăbuşesc şi să scap. Buuum! Orbit de explozia strălucitoare a navetei lui Obitoki, Habba Kee se prăbuşi. Mai rămăsesem doar Sebulba şi cu mine.

Am venit lângă el. Sebulba putea avea o mulţime de trucuri murdare, dar nu avea prea multă imaginaţie cu privire la utilizarea lor. Ştia că funcţionase odată să mă orbească cu gurile de ventilaţie laterale. Am avut sentimentul că va încerca din nou. Chiar a făcut-o! Naveta meu fu forţată să intre pe o rampă de serviciu, pentru moment. Apoi am revenit imediat.

Controlând cu grijă motoarele, m-am strecurat şi am preluat conducerea! Acum Sebulba era în spatele meu, pe locul doi!

Mamăăă, ce-mi doream să-i fi putut vedea faţa!

Cranc! Zgâlţâitura din spate m-a surprins. Sebulba spumega de frustrare, lovindu-se de mine. Acum era chiar în spatele meu. Ştia că nu-l voi lăsa să treacă de mine, aşa că alesese să mă împingă şi să mă lovească, încercând să mă facă să pierd controlul. Şi asta era o mare problemă, pentru că putea funcţiona! Este destul de greu să manevrezi la viteză maximă prin acele viraje, fără să te mai lovească cineva din spate. Sebulba continua să mă împingă şi mă luptam să-l contracarez. Tabloul meu de control pâlpâia. Se slăbise ceva şi provoca scurtcircuite.

Rahat! Pâlpâi din nou. Ştiam că trebuie să trec pe auxiliar, dar asta însemna că trebuia să reduc viteza de rotaţie a propulsoarelor. Componentele electronice nu reuşeau să se descurce cu comutarea alimentării la viteză maximă. Dură mai puţin de o secundă pentru a face schimbarea. Dar asta era tot ce îi trebuia lui Sebulba pentru a prelua conducerea.

Ultima tură. Ultimul viraj. Ultima şansă. O navă spaţială Nubiană însemna o pierdere foarte mare şi aveam un sentiment care ar fi fost doar începutul problemelor lui Qui-Gon. Am încercat fiecare mişcare pe care o ştiam pentru a trece de Sebulba.

Dar, ori devenise mai inteligent în timpul cursei, ori, pur şi simplu, avea noroc, pentru că reuşea să mă ţină în spatele lui.

Simte. Nu gândi. Încrede-te în instinctele tale.

Când am ieşit din ultima curbă, i-am făcut o ultimă farsă. A mers! Dintr-o dată eram unul lângă celălalt pe ultima linie dreaptă.

Cranc! Sebulba îşi izbi naveta în lateral, încercând să mă scoată de pe traseu.

Cranc! O făcu din nou. Am avut nevoie de fiecare strop de forţă pe care o aveam pentru a-mi ţine naveta sub control.

Cranc! Din nou! Era nebun! Dacă ne izbeam navetele aşa, împreună, putea să-şi distrugă şi el naveta, nu numai eu.

Cranc! De data asta, când se izbi de mine, nu s-a mai desprins. M-am uitat peste marginea navetei şi am văzut de ce. Tijele noastre de direcţie se prinseseră una de cealaltă!

În naveta sa, Sebulba se încruntă la mine. Dacă vom traversa linia de sosire împreună, am fi la egalitate. Niciunul dintre noi nu voia asta. Amândoi voiam să câştigăm.

Trebuia să mă eliberez! Împingându-mă cât de tare am putut în manşa navetei mele, am împins manetele propulsoarelor înainte şi înapoi, încercând să mă desprind de Sebulba. Între timp, străbăteam ultima porţiune din cursă la viteză maximă.

Am împins mai tare manşa de direcţie.

Mai tare!

TOT MAI TARE!

Trosc! Ne-am desprins!

Chiar înainte să ne desprindem, am văzut o frântură de surpriză neîncrezătoare pe faţa lui Sebulba. Câteva clipe mai târziu, naveta mea se strecură printr-un nor de fum negru şi trecu linia de sosire. Fumul venea de la motorul lui Sebulba, care explodă atunci când naveta lui se izbi de o statuie veche. Nu ştiu cum a reuşit să supravieţuiască accidentului, dar a făcut-o.

Numai că nu el câştigase Boonta Classic.

Eu o câştigasem.

Am încetinit până m-am oprit şi am rămas în naveta mea, atât de obosit încât nici nu mai puteam să-mi desfac centurile pentru a mă ridica. Faţa îmi era udă de transpiraţie. Urechile îmi vuiau de şuieratul turbinelor de răcire şi de vuietul mulţimii care se bucura. Sorii gemeni mă priveau de pe cerul strălucitor, fără nori, reflectându-se în motoarele Radon-Ulzers. Cursa mea... Victoria mea... Visul meu...

Kitster se întindea peste marginea navetei şi îmi desfăcea curelele. Am ridicat ochii, privindu-i faţa mândră şi zâmbitoare. Buzele lui se mişcau, dar nu i-am putut auzi cuvintele peste vuiet. Mâinile mă ridicau, iar în clipa următoare eram dus spre Loja Regală de o mulţime de fani înveseliţi.

Am făcut-o.

Am câştigat.

CEA MAI MARE SURPRIZĂ

Abia după ce m-am întors la hangar, i-am văzut pe mama, Qui-Gon, Padmé şi ceilalţi. Toată lumea m-a felicitat, iar Padmé m-a îmbrăţişat. Chiar şi mama era mândră de mine. Probabil că faptul că eu câştigasem Boonta Classic le dădea speranţe sclavilor de pe Tatooine. Poate nu că ar fi putut câştiga cursa. Dar ar fi putut realiza orice voiau dacă şi-o doreau cu adevărat.

Qui-Gon folosise deja câştigurile pentru a cumpăra piesele de care avea nevoie pentru nava sa. Acum, închiria nişte eopii şi o sanie repulsor pentru a transporta piesele înapoi în deşert. Jar Jar şi R2-D2 plecaseră pe jos spre navă. Când Padmé s-a urcat pe una dintre eopii, m-am întrebat dacă o voi mai vedea vreodată. Am vrut să o întreb, dar erau prea mulţi oameni în jur.

Mama şi cu mine am plecat acasă.

Pentru restul zilei ar fi trebuit să mă bucur de gloria câştigării cursei. Toţi copiii din cartier veniseră să mă felicite. Voiau să se joace cu mine şi să-mi vorbească, dar eram distras. Trebuia să termin un proiect – rapid. Vedeţi voi, eram trist că Padmé pleca şi nu avusesem ocazia să-mi iau rămas bun de la ea. Ştiam că Qui-Gon se va întoarce pentru a returna eopiile. Când o va face, voiam să-i dau ceva, să-i dea ei. Ceva prin care să-şi amintească de mine.

Aveam o bucată de lemn de japor pe care o găsisem în desert şi o păstrasem. Japorul era rar şi valoros, şi tot ce era făcut din el trebuia să-i aducă noroc purtătorului. Acum, începusem să sculptez un pandantiv din el. Speram că Padmé îl va purta la gât...

Am terminat pandantivul şi m-am dus să găsesc un şnur de piele de care să îl agăţ. Oriunde mergeam, oamenii îmi făceau cu mâna şi zâmbeau. M-am simţit amuzat. Nu mai fusesem niciodată un erou.

Dar nu toată lumea era fericită de victoria mea. Un Rodian pe nume Wald apăru de nicăieri, în faţa mea, blocându-mi calea. Wald era de obicei prieten cu mine. Dar după privirea lui, am ştiut că azi nu-mi mai era prieten.

Poate că pierduse bani la cursă. Sau poate că, pur şi simplu, nu-i mai plăceau oamenii. Tot ce ştiam era că voia să se

bată cu mine pentru că el spunea că niciun om nu ar fi putut câştiga Boonta Classic. Prin urmare, trebuia să fi trişat.

A primit lupta pe care şi-o dorea.

Dar chiar în timp ce pumnii noştri zburau, nu mă gândeam la el sau la cursă. Mă gândeam la Padmé. Ne rostogoleam pe pământ, lovindu-ne unul pe celălalt şi ridicând praful, când am simţit o umbră ridicându-se deasupra mea. Uitându-mă în sus, l-am văzut pe Qui-Gon privindu-mă cu o încruntare pe faţă. M-am ridicat repede şi m-am scuturat de praf. Cavalerul Jedi mă întrebă ce s-a întâmplat. I-am spus cum mă acuzase Wald că am trişat.

El s-a întors spre Wald şi l-a întrebat dacă credea că am trişat. Spre surprinderea mea, deşi tocmai îl bătusem măr, Wald aprobă din cap. El tot mai credea că am trişat! Qui-Gon dădu din cap înţelegător şi se întoarse din nou spre mine. Mi-a explicat că lupta nu i-a schimbat părerea lui Wald. Mi-a spus că va trebui să fiu satisfăcut cu faptul că ştiam adevărul – că nu trişasem – chiar dacă nu îi puteam convinge pe toţi ceilalţi.

Mi-am dat seama că Qui-Gon îmi dădea o lecţie. Aş putea câştiga cursa, dar toate bătăile din lume nu vor convinge un inamic să fie de partea mea.

Qui-Gon şi cu mine ne-am întors acasă. Când am ajuns înăuntru, mi-a spus ceva ce n-am crezut niciodată că voi auzi. M-a făcut să uit aproape orice altceva. Câştigarea Boontei Classic nici nu se compara cu asta.

Cavalerul Jedi mi-a spus că nu mai eram sclav! Eram liber!

Părea imposibil ca Watto să renunţe la mine, dar tot ce mi-a spus Qui-Gon a fost că Watto învăţase o lecţie importantă despre jocurile de noroc.

Mama era bucuroasă pentru mine. Mi-a spus că acum îmi puteam face visele să devină realitate. Apoi îl întrebă pe Qui-Gon dacă urma să devin Jedi.

Un Jedi?!

Am fost complet şocat! Dar Qui-Gon nu părea surprins de întrebare. Apoi mi-am reamintit conversaţia serioasă pe care îi văzusem având-o cu o zi înainte. Despre asta trebuia să fie fost vorba! Dar eu, să devin Cavaler Jedi? Fusese întotdeauna un vis. Nu îndrăznisem niciodată să cred că se poate împlini cu adevărat.

Qui-Gon îngenunche astfel încât să fim faţă în faţă. Arăta foarte serios şi mi-a spus că nu era o întâmplare că ne-am întâlnit. Mi-a spus că sunt puternic în Forţă. Dar m-a avertizat că s-ar putea să nu fiu acceptat de Consiliu. Nu eram exact sigur cum funcţiona Consiliul, dar aveam sentimentul că trebuia să fi fost alcătuit din alţi Cavaleri Jedi. De asemenea, m-a avertizat că, dacă voi fi acceptat, va urma o perioadă lungă de pregătire. Nu va fi o viaţă uşoară. Ar fi putut să-mi spună că va trebui să-l adun cu lopata rahat de bantha pentru tot restul zilelor. Nu ar fi contat dacă ar fi însemnat că voi ajunge Jedi.

Mama mi-a spus să mă grăbesc şi să împachetez, pentru că va trebui să mă întorc la navă cu Qui-Gon şi nu mai era mult timp la dispoziţie. M-am întors şi am pornit spre camera mea. Dar, apoi, m-am gândit la ceva ce m-a făcut să mă opresc în loc. M-am uitat înapoi la ei. Mama şi Qui-Gon aveau o privire tristă. Şi dintr-o dată am ştiut că erau toate veşti bune.

O DECIZIE DIFICILĂ

Vestea proastă era că mama nu putea veni cu noi. Qui-Gon încercase să o elibereze şi pe ea, dar Watto refuzase. Nici banii din vânzarea navetei de curse nu erau suficienţi. Trebuia să o las pe mama pe Tatooine? Nu puteam să fac asta. Chiar dacă însemna să nu devin Jedi. Nu voiam să plec fără ea. Coruscantul era la o jumătate de galaxie distanţă – la ani-lumină distanţă. Era prea departe. Dacă mă duceam acolo, existau şanse mari să nu o mai văd niciodată. Am încercat să-i spun asta, dar ea mi-a spus să ascult de sentimentele mele. Am încercat să pretind că sentimentele mele voiau să rămân pe Tatooine, dar ştiam amândoi că nu era adevărat. În inima mea, voiam să fiu Jedi mai mult decât orice pe lume. În cele din urma, m-am dus în camera mea şi am împachetat rapid.

Era greu să plec. Kitster şi unii dintre ceilalţi prieteni ai mei se jucau afară şi, când m-au văzut ieşind cu Qui-Gon şi cu geanta, au ştiut că se întâmpla ceva neobişnuit. I-am spus lui Kitster că sunt liber şi că urma să plec de pe planetă. Desigur, nu îi puteam spune de ce. Mi-a spus că toată lumea voia să rămân pentru că eram un erou. Asta m-a făcut să mă simt puţin

aiurea. Apoi mi-a spus că sunt cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată şi asta m-a făcut să mă simt mai bine.

Puţin mai încolo pe stradă, mă aştepta Qui-Gon. Am început să merg spre el, dar când m-am uitat înapoi am văzut-o pe mama în picioare, în uşa bordeiului nostru. Bordeiul era singurul loc în care îmi aminteam să fi trăit. Şi ea era singura membră a familiei mele. Am simţit un nod în gât şi o mare tristeţe. M-am întors la ea şi i-am spus că nu o pot face. Pur şi simplu nu puteam să plec şi să o părăsesc.

Mama mi-a amintit de momentul în care am urcat pe Marea Dună pentru a le alunga pe bantha înainte ca vânătorii să le poată împuşca. Era o zi fierbinte şi nu m-am gândit niciodată dacă puteam să ajung în vârf, ştiam doar că trebuie să încerc. Chiar m-am prăbuşit de câteva ori. Dar am reuşit, cumva, să o fac.

Şi din cauza asta, o mică turmă de bantha, scăpase cu viaţă.

Mama mi-a spus că ăsta era unul dintre acele momente în care trebuia să mă surprind pe mine însumi. Trebuia să fac ceva ce nu credeam că pot face.

Pentru că, la fel ca salvarea acelor banthe, va rezulta ceva bun. Trebuia să merg mai departe.

Când am întrebat-o dacă o voi mai revedea vreodată, ea s-a uitat la mine şi a dat din cap. Nu voi niciodată ceea ce ea mi-a spus:

— Ce îţi spune inima?

A fost ciudat, dar chiar atunci mi-a revenit visul. Am putut vedea cum era posibil ca toate să devină realitate. Mă voi întoarce. Voi deveni Jedi, apoi mă voi întoarce într-o zi pentru a-i elibera pe toţi sclavii.

— Da, cred că da, i-am spus.

Mama a zâmbit şi a aprobat din cap.

— Atunci ne vom revedea.

Faptul că ştiam asta, mi-a dat puterea de a merge mai departe. M-am alăturat lui Qui-Gon. Trebuia să mergem mai întâi la magazinul lui Watto. Aş fi preferat să nu îl mai văd din nou pe fostul meu stăpân, dar urmau să fie finalizate nişte proceduri înainte de a fi liberat. Şi transmiţătorul ascuns în corp trebuia să fie dezactivat.

Watto bombăni o dată sau de două ori cu privire la cât de incorect simţea el că fusese tratat, dar atunci când Qui-Gon l-a străpuns cu o privire severă, a tăcut – foarte repede.

Qui-Gon voia să ne grăbim înapoi spre navă, dar mai era o ultimă oprire pe care trebuia să o fac înainte să plec de pe Tatooine.

Trebuia să mă întorc în piaţă şi să o găsesc pe Jira. Am găsit-o la standul ei şi i-am spus că am fost eliberat şi că voi pleca. Apoi i-am dat câteva dintre creditele din vânzarea navetei de curse şi i-am spus să facă singură rost de unitatea aia de răcire pe care i-o promisesem.

Mi-a dat o îmbrăţişare şi mi-a spus că îi va fi dor de mine.

M-am întors şi am plecat cu Qui-Gon. Ne-am grăbit pe străzile fierbinţi, însorite, din Mos Espa. Am fost surprins de sentimentul de dor de casă care creştea în mine. Îmi va fi dor de locul ăsta fierbinte şi arid? Nu îmi venea să cred. Şi totuşi ştiam că îmi va fi.

Deodată Qui-Gon se întoarse în loc. Lama strălucitoare a sabiei sale de lumină lovi ceva ce plana în aer lângă noi. Am fost uimit. Am crezut că reacţiile mele erau bune, dar nu se puteau compara cu modul în care reacţionase Qui-Gon. Chestia pe care o tăiase în aer era cam de mărimea unei pâini. Acum, tăiate în două, părţile sale zăceau, scânteind şi pârâind, pe pământ. Qui-Gon îngenunche şi le studie cu atenţie. L-am întrebat ce erau. Un droid sondă, îmi răspunse el, dar diferit de orice mai văzuse înainte. Se uită repede în jur. Droidul era un semn rău. O clipă mai târziu alergam cât puteam de repede spre navă.

Fugeam peste nisipurile fierbinţi de la periferia oraşului Mos Espa. Am vrut să-l întreb pe Qui-Gon de ce alergam, dar eram prea ocupat să încerc să ţin pasul cu el.

Curând am putut vedea nava Nubiană înaintea noastră, stând pe trenul de aterizare. Era o frumuseţe. Elegantă, cu aripile alungite spre spate, era mai frumoasă decât orice navă spaţială pe care o mai văzusem vreodată.

Fără avertisment, Qui-Gon se întoarse şi îmi strigă să mă las în jos. Am făcut ceea ce mi s-a spus şi, o secundă mai târziu, o siluetă îmbrăcată în negru, pe o bicicletă speeder, trecu peste mine. Dacă aş fi stat în picioare, aş fi fost sfârtecat. Într-o clipită, silueta întunecată sări la pământ şi aprinse o sabie de lumină. O

fracţiune de secundă mai târziu, el şi Qui-Gon schimbau lovituri de sabie de se cutremura pământul.

Chiar şi cea mai rea Cursă de Navete era mai puţin înfricoşătoare şi periculoasă decât lupta lor. Nu ştiam cine era acel războinic întunecat, dar îl ataca pe Qui-Gon atât de dur încât Cavalerul Jedi abia putea să se ferească de lovituri.

Acest războinic arăta ciudat şi avea un aspect rău. Avea forma unui om, dar faţa îi era acoperită de tatuaje roşii şi negre. Din cap îi ieşeau coarne scurte şi ascuţite.

Qui-Gon arăta de parcă ar fi avut probleme, dar ştiam că nu era nicio modalitate de a-l putea ajuta. Mi-a strigat să merg pe navă şi să le spun celorlalţi să decoleze. Puteam face asta. M-am ridicat de pe nisip şi am început să alerg. Direct spre rampa de îmbarcare şi prin trapa Nubianului.

Padmé şi un bărbat în uniformă de căpitan erau înăuntru. Le-am spus ce se întâmpla şi ce spusese Qui-Gon.

Se îndreptară în grabă spre puntea de zbor. Eu am rămas lângă trapă şi am urmărit bătălia afară. Nu că aş fi putut vedea prea multe. Doar un nor de praf şi strălucirile săbiilor de lumină. Pe cât de terifiant era, m-a făcut, de asemenea, să mă mir. Auzisem de la piloţii care treceau prin Mos Espa că Jedi erau cei mai puternici luptători din galaxie. Dar ăla, cu pelerina întunecată, părea cel puţin la fel de puternic ca Qui-Gon. Cine ar fi putut fi?

Cu o zguduire uşoară, nava Naboo se ridică de la sol. Pentru o secundă am crezut că vom pleca fără Qui-Gon. Dar nava s-a ridicat la doar câţiva metri şi apoi a început să se mişte... drept spre luptă.

Nava s-a întors uşor şi am încercat să urmăresc bătălia prin fereastră. Între timp, pilotul conducea nava spre ei. Trapa era încă deschisă. Am înţeles rapid planul. Nu plecau fără Qui-Gon – aveau de gând să-l ia! Am sperat doar că şi-au dat seama cum să facă să nu urce şi războiul acela întunecat. Eram mai sus acum. Poate la vreo şase metri de sol. Dintr-odată Qui-Gon apăru din norul de sub noi! Sărise pe rampă! Dar, o clipă mai târziu, războinicul întunecat apăru şi el pe rampă! Qui-Gon lovi cu sabia de lumină, cât putu de tare, în atacatorul său.

Crac! Întreaga navă se cutremură de la impact.

Am privit uimit cum războinicul cădea din nou la pământ. A aterizat pe picioare şi ne-a privit cu cei mai răi ochi galbeni pe care i-am văzut vreodată. Doar vederea lor m-au făcut să tremur.

Trapa s-a închis. Abia am avut timp să apuc un mâner înainte ca nava să urce pe cer. Mi-am recăpătat respiraţia şi am privit cum se schimba cerul. Sub noi, Mos Espa nu era mai mare decât o cutie de nisip şi devenea tot mai mic.

Apoi, cerul s-a transformat din albastru în negru şi mă uitam în jos la o planetă goală, de culoarea nisipului. Dincolo de ea, străluceau cei doi sori gemeni, familiari. În rest, cerul era acoperit de stele strălucitoare.

Pentru prima dată în viaţa mea, eram în spaţiu.

REGINA

Aş fi putut sta mult timp la fereastra aia, uitându-mă la stele. Dar eram îngrijorat pentru Qui-Gon. Cavalerul Jedi se prăbuşise pe podea, în interiorul trapei. R2-D2 era deja acolo. Un tânăr pe care nu-l mai văzusem înainte, era şi el acolo. După o privire la hainele şi sabia sa de lumină, am ştiut că era şi el un Jedi.

Qui-Gon respira greoi. Faţa îi era udă de transpiraţie şi plină de praf şi murdărie. L-am întrebat dacă era în regulă şi mi-a spus că aşa crede, dar am văzut că era zguduit. Războinicul întunecat fusese o surpriză totală.

Jedi-ul mai tânăr l-a întrebat pe Qui-Gon cine crede că era războinicul. Qui-Gon a spus că nu este sigur, dar că războinicul era bine antrenat în artele Jedi. Asta m-a nedumerit.

Cum ar putea fi bine antrenat în artele Jedi şi să nu fie Jedi? Dar şi mai ciudat a fost ceea ce a spus Qui-Gon în continuare – el credea că razboinicul venise după Regină.

L-am întrebat pe Qui-Gon dacă crede că războinicul întunecat ne va urmări nava. El mi-a răspuns că vom fi în siguranţă odată ce intram în hiperspaţiu, dar că, fără îndoială, războinicul ştia destinaţia noastră finală.

Gândul de a ne întâlni din nou cu războinicul întunecat m-a făcut să mă înfior. Am întrebat ce putem face în privinţa lui. Înainte ca Qui-Gon să poată răspunde, celălalt Jedi mi-a aruncat o privire nedumerită.

— Anakin Skywalker, fă cunoştinţă cu Obi-Wan Kenobi, spuse Qui-Gon.

Am întins mâna ca să o strâng pe a lui. Dar, când ne-am scuturat mâinile, noul Jedi s-a uitat la mine cu o sprânceană ridicată. Nu credeam că mă place.

Eram în hiperspaţiu. Piesele pe care Qui-Gon le cumpărase de la Watto îşi făceau treaba şi acum zburam mai repede decât viteza luminii.

Hiperspaţiul era un vid tăcut, iar singurele sunete din navă erau zumzetul sistemelor de navigaţie şi de susţinere a vieţii. Obi-Wan Kenobi l-a dus pe Qui-Gon în camera sa pentru a se odihni după luptă.

Obi-Wan era mai scund decât Qui-Gon

Cu excepţia împletiturii care atârna ca o coadă peste umărul drept şi a cozii mici de la spate, avea părul scurt. Mi-am dat seama că era un ucenic al Cavalerului Jedi mai în vârstă.

Cu Qui-Gon în altă parte a navei, eram singur şi înfrigurat. De fapt, tremuram. Nava spaţială Naboo era îngheţată. M-am aşezat într-un colţ şi mi-am tras genunchii sub bărbie, încercând să mă încălzesc. Acum că era linişte, mă simţeam foarte singur. Îmi părăsisem casa pentru a merge într-un loc aflat de cealaltă parte a galaxiei.

Coruscant era atât de departe încât se putea să nu mă mai pot întoarce niciodată acasă. Ştiam că Qui-Gon voia să aibă grijă de mine, dar după bătălia cu războinicul întunecat avea propriile sale probleme. Era încă greu de crezut că exista un războinic în galaxie care ar putea fi egal sau chiar mai bun decât un Cavaler Jedi. Dar acum ştiam că există. Şi dacă i se va întâmpla ceva lui Qui-Gon, cine m-ar mai prezenta Consiliului? Cine m-ar antrena în căile Jedi?

Cine va crede că aveam ceea ce îmi trebuia pentru a deveni un Jedi?

Am simţit că cineva mă urmăreşte şi am ridicat privirea. Era Padmé. Mă întrebă dacă mi-era frig şi am recunoscut că mi-era. Mi-a dat jacheta ei şi m-a tachinat că sunt de pe o planetă fierbinte, cum era Tatooine. Mi-a spus că spaţiul este rece. I-am răspuns că mi-am dat deja seama.

Padmé părea îngrijorată, aşa că am întrebat-o ce nu era în regulă. Mi-a spus că Regina avea probleme. Oamenii de pe Naboo sufereau. Unii dintre ei chiar mureau.

Stăteam acolo dorind să am o modalitate de a o înveseli, când mi-am amintit de pandantivul de japor. L-am scos din buzunar şi i l-am dat. I-am spus că îi va aminti mereu de mine şi că îi va aduce noroc. Trebuie să recunosc că eram mai mult decât *puţin* nervos. Nu numai că Padmé era frumoasă, dar îmi dădeam seama după hainele ei delicate şi din purtarea ei blândă că era obişnuită cu lucruri foarte fine. Nu eram sigur cum s-ar simţi când ar purta un pandantiv din lemn, sculptat de un băiat. Dar Padmé a zâmbit şi l-a pus imediat după gât. Mi-a spus că îi plăcea. Şi mi-a mai spus că nu avea nevoie de ceva anume care să-i amintească de mine.

Mi-a promis că nu mă va uita niciodată.

Eram în cabina navei spaţiale când pilotul ne-a scos din hiperspaţiu. Ne aflam în Nucleul interior al galaxiei. Cerul era plin de stele şi sisteme strălucitoare.

Chiar sub noi se afla Coruscant, capitala Republicii Galactice. Visasem să vizitez Coruscantul, dar era chiar mai frumos decât îmi imaginasem. Întreaga planetă era acoperită de un oraş imens, cu clădiri de orice dimensiuni şi forme imaginabile. Unele erau atât de înalte, încât turlele lor metalice străpungeau norii.

Am început să coborâm spre planetă.

Oraşul nesfârşit avea canioane precum Tatooine, dar erau canioanele dintre clădiri. Spaţiul aerian era aglomerat cu sute de vehicule diferite – de la speedere mesagere mici, până la transportoare uriaşe, care se mişcau lent.

Am intrat pe o bandă de circulaţie şi apoi pe o platformă de aterizare, plutitoare. Qui-Gon şi Obi-Wan Kenobi ni s-au alăturat mie şi lui Jar Jar lângă trapă.

Un grup de oameni cu aspect important ne aşteptau pe platforma de aterizare. Înainte de deschiderea trapei, Qui-Gon ne-a instruit pe Jar Jar şi pe mine cum să ne înclinăm şi să arătăm respect. Ne-a spus să nu stăm în calea nimănui şi să fim atenţi la el şi de Obi-Wan.

Când s-a deschis trapa, am făcut ceea ce ni s-a spus şi ne-am dus la marginea platformei pentru a privi mai îndeaproape oraşul uriaş din jurul nostru. Cred că Jar Jar era şi mai uimit decât mine. El doar se uita şi se tot uita cu ochii lui mari de broască.

Între timp, am păstrat un ochi pe ceea ce se întâmpla în spatele nostru. M-am bucurat că am făcut-o sau mi-ar fi scăpat ceea ce a urmat. Au coborât mai mulţi gardieni regali, pe rampă, apoi a venit Regina Amidala!

Nu-mi venea să cred că stau atât de aproape de Regină. Era evident că era puternică.

Îţi dădeai seama după chipul ei alb-pudrat şi după îmbrăcămintea regală cu negru şi auriu.Pe cap avea o pălărie făcută din pene mari şi negre. Bărbaţii importanţi în faţa cărora tocmai mă plecasem, acum se plecau în faţa ei!

După regină, veneau trei servitoare purtând mantii de culoare aprinsă. Padmé era una dintre ele.

Padmé mi-a aruncat un zâmbet rapid, în timp ce regina le vorbea cu voce grăbită bărbaţilor cu aspect important care veniseră să o întâmpine. Puteai vedea că asta nu era doar o petrecere prietenoasă de primire. Feţele lor erau serioase şi şoaptele lor păreau urgente. Apoi, Regina, paznicii ei şi servitoarele, porniră spre o navetă care îi aştepta. Ne-a făcut semn să o urmăm.

Jar Jar şi cu mine am fost duşi într-o clădire mare. Am fost trimişi într-o sală de aşteptare şi ni s-a spus să rămânem pe loc. Padmé a trebuit să meargă undeva şi am privit printr-o uşă cum Regina Amidala stătea pe tron şi avea mai multe întâlniri cu bărbaţi în uniformă, cu aspect important. Feţele lor erau foarte sumbre şi clătinau mult din cap. Ceva era foarte în neregulă. Din frânturile de conversaţii pe care am fost în stare să le aud în navetă, am aflat că un grup numit *Federaţia Comercială* a înconjurat planeta Naboo cu nave de luptă imense.

Navele de aprovizionare nu aveau voie să coboare sau să plece de pe Naboo şi, din cauza asta, oamenii reginei sufereau.

Dar ce avea asta de a face cu războinicul întunecat?

Asta era partea pe care încă nu o înţelegeam. El era o singură fiinţă. Am decis că putea face parte din problemă, dar trebuia să fie mai mult decât atât. Se întâmpla ceva şi mai serios.

Jar Jar şi cu mine am aşteptat. Mi-a părut rău pentru el, pentru că părea la fel de singur şi pierdut ca şi mine. Eu, cel puţin, am avut un motiv pentru care să vin pe Coruscant. Qui-Gon mă adusese să văd dacă pot deveni Jedi. Jar Jar părea să fie aici pentru că nu mai avea unde să meargă.

L-am întrebat de ce nu este cu semenii săi. În limbajul său ciudat, Jar Jar mi-a explicat că a fost alungat pentru că a distrus vehiculul preferat al conducătorului său. Tot restul se întâmplase printr-un accident. Stătea, într-o zi, lângă o mlaştină de pe Naboo, bucurându-se de o masă bună, când a fost prins în mijlocul unei invazii! A fost salvat de Qui-Gon şi de atunci a rămas alături de Cavalerul Jedi.

A sosit un mesager să-mi spună că peste puţin timp voi fi luat cu un taxi şi voi merge la Templul Jedi. Cuvintele lui Qui-Gon mi-au revenit în minte. Mi-am amintit că, dacă eram acceptat să mă antrenez ca Jedi, voi fi ocupat pentru o lungă perioadă de timp.

Mi-am dat seama că ar putea fi ultima mea şansă să o văd pe Padmé. Voiam să o găsesc. Am ieşit din sala de aşteptare şi am pornit pe un hol.

Desigur, habar n-aveam ce şi unde era, sau unde aş putea să o găsesc pe Padmé. Aşa că am căutat indicii. În cele din urmă am găsit ceea ce căutam. O servitoare a trecut pe lângă mine purtând un castron cu fructe. Exista o şansă să îl ducă în camerele reginei, unde speram să o găsesc pe Padmé.

Femeia a traversat mai multe săli şi apoi a trecut printr-o uşă supravegheată de doi gardieni. Arăta promiţător, dar am ezitat oricum. Mă simţeam nervos. Nu ştiam ce vor face gardienii când mă vor vedea. Dacă era o zonă restricţionată şi nu ar fi trebuit să mă aflu în holul ăsta?

Am avut nevoie de mai mult curaj pentru a merge pe holul acela şi a-i înfrunta pe cei doi paznici decât să intru în naveta de

curse şi să concurez împotriva lui Sebulba. Dar am făcut-o. Pentru Padmé. Din fericire pentru mine, paznicii au fost prietenoşi. Cred că este un avantaj să ai nouă ani. Le-am spus că o caut pe Padmé. Unul dintre ei a vorbit printr-un comunicator şi apoi mi-a spus să trec prin uşa pe care o păzeau. Am intrat într-o cameră mică. La celălalt capăt era deschisă o uşă şi vedeam într-o cameră mai mare. M-a întâmpinat o altă servitoare a Reginei. O văzusem ieşind din navă împreună cu Padmé.

Nu-i ştiam numele, dar ea îl ştia pe al meu. Din zâmbetul de pe faţa ei am văzut că ştia deja de ce venisem.

Am fost dezamăgit când mi-a spus că Padmé nu era acolo.

Mă pregăteam să plec, dar, deodată, am auzit o voce din cealaltă cameră, întrebând cine era. Femeia a răspuns că era Anakin Skywalker, pentru a o vedea pe Padmé.

Ceea ce s-a întâmplat apoi m-a surprins complet: Regina Amidala a venit ea însăşi la uşă. Amintindu-mi instrucţiunile lui Qui-Gon, m-am plecat instantaneu, apoi am aruncat o privire spre ea.

Regina purta acum o rochie elegantă şi o coroană în formă de evantai, din mărgele şi ciucuri. Câte un singur punct roşu era pictat pe fiecare dintre obraji. Mi-a spus că a trimis-o pe Padmé într-o misiune.

Mi-am cerut scuze pentru că am deranjat-o şi i-am explicat că fusesem chemat la Templul Jedi unde speram să-mi încep antrenamentul. Eram îngrijorat că s-ar putea să nu o mai văd pe Padmé. Venisem să-i spun la revedere.

Regina a spus că îi va transmite lui Padmé mesajul meu. Padmé trebuie să-i fi spus despre mine pentru că Regina mi-a spus că este sigură că inima lui Padmé va fi alături de mine.

Mi-a părut rău că nu aveam să o văd pe Padmé.

Dar i-am mulţumit Reginei şi am plecat să găsesc taxiul care mă va duce la Templul Jedi.

Acolo urma să fie decis viitorul meu.

VIITORUL ESTE NESIGUR

Chiar şi pe vastul oraş-planetă Coruscant, puteai vedea imediat Templul Jedi. Nu numai că era uriaş, dar forma sa piramidală, cu vârf plat, era diferită de orice altă clădire din jurul ei.

Încă o dată a trebuit să aştept într-o sală din afara camerei principale. Şi îmi era din nou frig. Spre deosebire de sistemul stelar dublu în jurul căruia se învârtea Tatooine, Coruscant înconjura o singură stea.

În timp ce aşteptam în cameră, am observat ceva ce era scris deasupra uşii:

Nu există emoţie, doar pace.

Nu există ignoranţă, doar cunoaştere.

Nu există pasiune, doar seninătate.

Nu există moarte, doar Forţa.

Cuvintele erau puternice şi simple. Dintr-o dată, am simţit un pic de teamă.

Emoţie? Până acum, aproape toată viaţa mea a implicat emoţii precum furia, frica şi chiar ura. Cum ai putea creşte ca sclav pe Tatooine şi *nu* cunoşti acele emoţii?

Ignoranţă? Nu era nevoie să petrec prea mult timp cu oameni învăţaţi precum Qui-Gon şi Padmé pentru a realiza că eu crescusem înconjurat de ignoranţi. Copiii sclavi nu aveau parte de şcoală sau instruire. Ceea ce învăţam, învăţam singuri. Şi chiar dacă mama m-a învăţat tot ce ştia, acum îmi dădeam seama cât mai am de învăţat.

Moarte? Chiar şi la vârstă mea fragedă, am văzut destulă moarte.

Era apusul soarelui când Qui-Gon a venit în cele din urmă după mine. Şi-a cerut scuze pentru că m-a făcut să aştept atât de mult şi mi-a explicat că, în acea zi, Consiliul a avut de rezolvat mai multe probleme neobişnuit de grave. Nu am întrebat care erau acele probleme. Qui-Gon mi-ar fi spus dacă ar fi vrut să ştiu. Dar am avut sentimentul că războinicul întunecat era una dintre ele.

Qui-Gon m-a condus în camera Consiliului. Camera era circulară, cu tavanul bombat, pereţii aveau ferestre mari care

dădeau spre oraş. M-am trezit în picioare cu Qui-Gon şi Obi-Wan, înconjurat de cei doisprezece membri ai Consiliului Jedi. Bărbaţi, femei, oameni şi alte fiinţe, erau aşezaţi într-un cerc. Dar cel mai ciudat era cel care părea a fi cel mai important. Era atât de diferit de un Jedi pe cât mi-aş fi putut imagina.

Îi spuneau Yoda şi nu era mai mare decât un Jawa. Dar, spre deosebire de un Jawa, a cărui faţă este întotdeauna ascunsă de o glugă, capul lui Yoda, aproape chel şi cu riduri, era descoperit. Tenul lui era verde deschis. Avea o frunte largă, ochi bombaţi şi urechi lungi şi ascuţite, care se întindeau de ambele părţi ale craniului. Dacă l-aş fi întâlnit pe străzile din Tatooine, probabil că nu m-aş fi uitat de două ori la el. Dar recunosc că am fost surprins să găsesc o astfel de creatură în fruntea Consiliului Jedi.

Aş vrea să pot spune că am fost întâmpinat cu zâmbete de bun venit şi cu braţele deschise. Dar Consiliul Jedi m-a privit cu ochi gravi. Numai faţa lui Yoda avea o expresie deschisă, caldă.

Cu voce joasă, gravă, Yoda mi-a spus că ar trebui să mă relaxez şi să-mi golesc mintea de alte gânduri. Mi se vor pune câteva întrebări. Toată lumea tăcu. Un alt Jedi cu aspect important, al cărui nume era Mace Windu, a luat un monitor mic, dar eu nu puteam să văd ce era pe el. M-a întrebat ce am văzut în mintea mea şi i-am răspuns: un Crucişător al Republicii. O cupă Rodiană. Un speeder Hutt...

Mace Windu a aprobat din cap şi a oprit monitorul, Yoda m-a întrebat cum mă simt şi i-am spus adevărul. Mi-era frig. Apoi m-a întrebat dacă mi-e frică şi i-am spus că nu. Mace Windu a întrebat dacă mi-e frică să renunţ la viaţa mea de dinainte.

Presupun că acolo am ezitat o clipă. M-am gândit la mama. Despre cât de dor mi-era de ea şi cât de nefericită ar fi dacă aş muri. Apoi mi-am dat seama ce făcusem. Dar era prea tarziu. Îmi văzuseră gândurile. Ştiau că mi-e dor de mama. Cred că asta m-a enervat puţin. Îmi citiseră gândurile atât de clar şi cunoşteau ceva despre mine, ceva ce nu voiam să afle. Când Yoda m-a întrebat dacă mi-e frică să o pierd, m-am răstit şi am întrebat ce legătură are asta cu acceptarea mea în rândurile Jedi.

— Totul, răspunse calm Yoda. Frica este calea către partea întunecată... Frica duce la mânie... Mânia duce la ură... Ura duce la suferinţă.

M-am panicat. Picasem testul! Şi asta m-a enervat cu *adevărat*. Să fiu atât de aproape de visul meu... Nu puteam să nu reuşesc. Pur şi simplu nu puteam! Am insistat că nu mi-e frică.

Membrii Consiliului s-au uitat la Yoda, care a dat din cap cu bună ştiinţă.

— Un Jedi trebuie să aibă cel mai profund angajament, cea mai serioasă minte, mi-a spus el încet. Simt multă teamă în tine.

M-am luptat cu impulsului de a mă certa cu el. În schimb, ştiam că trebuia să răspund calm şi ferm. Şi fără furie. Mi-am amintit ceea ce era scris afară: *nu există pasiune; doar seninătate.*

— Nu mi-e teamă, am spus încet.

Feţele celorlalţi Jedi erau goale. Nu-mi puteam da seama dacă mă credeau. Dar Yoda mi-a spus că putem continua...

Au urmat mai multe întrebări. Am încercat din răsputeri să le răspund sincer şi să nu las emoţiile să-mi stea în cale. Când s-a încheiat interviul, Qui-Gon. Obi-Wan şi cu mine am părăsit camera şi am aşteptat afară.

Niciunul dintre cei doi Jedi care stăteau cu mine nu mi-a dezvăluit prea multe. Am simţit că Qui-Gon era dornic şi plin de speranţă. În mod ciudat, sentimentul lui Obi-Wan părea să fie exact opusul. De la el am simtit nerăbdare şi chiar supărare, pentru că trebuia să fie acolo cu Qui-Gon şi cu mine. Eram destul de sigur că nu mă plăcea.

Între timp, membrii Consiliului au vorbit în linişte. Amintindu-mi cât de uşor mi-au citit gândurile Yoda şi ceilalţi, m-am întrebat dacă acum îşi împărtăşeau propriile gânduri despre viitorul meu. Aş fi putut să-mi controlez gândurile, dar nu îmi puteam controla inima. Bătea la fel de tare ca şi cum aş fi fost în ultima linie dreaptă a unei Curse de Navete.

În cele din urmă, am fost chemaţi în camera Consiliului. Au vorbit Yoda şi celălalt Jedi. Mi-au spus că celulele corpului meu conţineau o concentraţie ridicată de ceva numit Midiclorianii şi că Forţa era puternică în mine. Qui-Gon părea

bucuros. Presupunea că asta însemna că ei sunt de acord cu el şi că voi fi instruit!

Dar cuvintele sale au fost întâmpinate de o tăcere incomodă.

— Nu, îi spuse Mace Windu. Nu va fi antrenat.

Nu mi-am putut opri lacrimile care mi-au inundat brusc ochii. Ajunsesem până aici! Au spus că Forţa era puternică în mine. Cum puteau face una ca asta?

Qui-Gon părea uluit şi întrebă care era motivul Consiliului Jedi. Mace Windu i-a explicat că eram prea bătrân pentru a începe antrenamentul.

Prea *bătrân?* Am doar nouă ani! Părea nebunesc, dar apoi mi-am amintit ce mi-a spus odată un pilot bătrân. Ştia despre Jedi şi chiar zburase cu ei în luptă cu mult timp în urmă. Acum mi-am amintit că spusese că Jedii erau aproape întotdeauna identificaţi înainte de a avea un an.

Apoi Mace Windu a adăugat că Consiliul a simţit că există prea multă furie în mine. Am vrut să le spun că s-au înşelat. Dacă ar fi mânie în mine aş putea să o controlez. M-aş putea ridica deasupra ei! Dar ştiam că trebuia să fiu calm. Nu puteam să-i las să afle că mă simţeam furios.

Qui-Gon a mai argumentat. Refuza să accepte decizia Consiliului. Eu eram *Cel ales*, le spuse el, iar ei trebuiau să accepte asta.

Cel ales? Chiar şi Obi-Wan a reacţionat la acele cuvinte, privind cu surprindere la Qui-Gon şi apoi la mine.

Yoda a spus doar că viitorul meu era înnorat. Nu puteau fi siguri.

Nu am înţeles. Ce au vrut să spună prin Cel ales? De ce am venit până aici şi am părăsit singura viaţă pe care o ştiam, dacă nu puteam deveni Jedi?

Qui-Gon a luptat şi a tot luptat. Le-a spus că, indiferent dacă Consiliul nu va fi de acord, mă va instrui ca pe propriul său Padawan.

Obi-Wan părea şocat. I-a căzut falca şi pentru o secundă m-am gândit că îl va provoca pe Qui-Gon. Dar apoi şi-a revenit. Poate că mi-am imaginat, dar pentru o fracţiune de secundă am crezut că s-a uitat încruntat spre mine înainte să se întoarcă cu faţa către Consiliu.

Din privirile de pe chipurile membrilor Consiliului, ştiam că Qui-Gon mersese prea departe. Yoda i-a spus că era imposibil ca Qui-Gon să mă ia ucenic atât timp cât avea deja unul. Qui-Gon i-a spus Consiliului că Obi-Wan ere pregătit.

Lângă el, tânărul Jedi aprobă din cap şi spuse că era gata să facă faţă încercărilor pentru a deveni Cavaler Jedi.

Din nou, feţele Consiliului au arătat că nu sunt de acord. Yoda le-a spus că se îndoia că Obi-Wan este pregătit, chiar dacă Qui-Gon le spusese că îl învăţase pe tânărul Jedi tot ce putea.

Deodată, discuţia s-a oprit. Mace Windu a informat Consiliul că decizia cu privire la viitorul meu va trebui să aştepte.

Senatul urma să voteze pentru un nou Cancelar Suprem. Regina Amidala se întorcea acasă, pe planeta Naboo. Acest lucru va escalada confruntarea cu *Federaţia Comerţului*.

Yoda a adăugat că asta îl va atrage şi pe atacatorul Reginei. În ciuda sentimentelor mele amestecate, eram acum sigur că Yoda vorbea despre războinicul întunecat. M-am temut pentru Regină, dar recunosc că m-am gândit mai întâi la Padmé. Având în vedere că o servea pe Regină, viaţa ei va fi, de asemenea, în pericol.

Membrii Consiliului au vorbit pe tonuri serioase. Unul dintre ei a spus că evenimentele se mişcau prea repede. Erau foarte îngrijoraţi. Mace Windu le-a spus lui Qui-Gon şi Obi-Wan să meargă cu Regina pe Naboo. Voia ca ei să o protejeze pe Regină şi să descopere identitatea războinicului întunecat.

Şi apoi am auzit un cuvânt pe care îl mai auzisem doar o singură dată înainte. Ceva despre care mă îndoisem că exista cu adevărat.

Până acum.

TRECUT ŞI VIITOR

După cum am mai spus, tot felul de călători stranii şi înspăimântători ajungeau pe Tatooine. Asta includea şi nişte droizi vechi, destul de ciudaţi.

Într-o zi, cu aproximativ un an înainte ca nava lui Qui-Gon să aterizeze pe Tatooine, căutam ceva în grămada de resturi a

lui Watto când am dat peste un vechi droid de război. Droidul era cu adevărat antic. Era acoperit cu o armură ruginită şi chiar avea o cutie cu siguranţe – ceva despre care doar auzisem.

Fiind curios cu privire la tehnologiile vechi, l-am târât în spatele magazinului şi am aşteptat până când a plecat Watto. Apoi l-am cuplat la o sursă de alimentare universală, doar pentru a vedea ce se va întâmpla. După cum bănuiam, droidul era blocat.

Majoritatea îmbinărilor sale se uscaseră cu mult timp în urmă. Dar electronica sa era încă intactă şi părea să aibă un holoproiector funcţional. Ştiam că Watto îşi va dori un holoproiector funcţional, oricât de vechi ar fi. Putea să-l vândă întotdeauna către un mecanic local care încerca să-şi construiască propriul droid.

Eram în mijlocul testării proiectorului când a izbucnit un hologramă. Arăta un fel de luptă antică, dar proiecţia vizuală era foarte proastă. Am fost dezamăgit. Poate proiectorul nu merita să fie salvat, până la urmă. Eram pe punctul de a renunţa, când a apărut sunetul. De asemenea, avea o calitate foarte slabă şi, în cea mai mare parte, avea paraziţi. Dar auzeam ţipete, şi mormăituri, şi strigăte de panică. Ceva despre un Sith, cum că făcea una sau alta. Nu prea puteam să înţeleg ceea ce se întâmpla. Tot ce am putut spune a fost că, orice ar fi acest Sith, era foarte, foarte rău. Am mai rulat secvenţa încă o dată şi apoi din nou, încercând să arunc o privire asupra acelui Sith şi să-mi dau seama ce putea fi atât de groaznic în legătură cu el.

În timp ce ţipetele de teroare mă îngheţau, eram şi puţin fascinat şi curios. Dar apoi, holoproiectorul încetă să mai funcţioneze.

Nu puteam să-mi scot din minte acele sunete şi imagini vagi. În ziua aceea, în drum spre casă, am trecut pe lângă câteva dintre cantinele care acopereau piaţa.

Aşezat undeva afară, era un pilot spaţial pe care îl vedeam uneori pe acolo. După cum spuneau prieteni mei, aterizase pe Tatooine fără combustibil sau bani şi părea mulţumit să-şi petreacă restul zilelor aşezat la umbră, sub sorii gemeni, spunând oricui îl asculta poveşti despre viaţa şi călătoriile sale. El a fost cel care mi-a spus pentru prima dată despre îngerii de pe lunile lui Iego.

Bătrânul pilot îmi făcu semn cu mâna şi m-am dus să vorbim. Am ştiut că era un pilot adevărat, după însemnele

corpului de nave de luptă ale Vechii Republici, de pe tunica sa. După câteva clipe l-am întrebat dacă a auzit vreodată despre Sith. Sincer să fiu, mă aşteptam să chicotească şi să clătine din cap.

În schimb, pilotul bătrân deveni palid. Ochii i s-au mărit şi i-a picat maxilarul. A început să privească în jur cu o expresie de panică. Voia să ştie unde auzisem despre ei. S-au întors? Erau aici, pe Tatooine? Mi-au trebuit câteva minute să-i explic că am văzut, pur şi simplu, o hologramă veche. Au mai trecut câteva minute înainte să se liniştească suficient pentru a-mi spune povestea.

Mi-a spus că Sithul apăruse cu mii de ani în urmă. Au fost înfiinţaţi de un Gavaler Jedi renegat, care credea că adevărata Forţă nu se afla în lumină, ci în întuneric. I-a recrutat pe alţii şi i-a instruiţi în arta luptei. Pentru o vreme, Lorzii Sith fuseseră cei mai înfricoşători războinici din galaxie.

Mai puternici chiar decât Jedii. Pentru că, spre deosebire de Jedi, cei din Sith erau răi şi iubeau războiul, nu pacea.

Vestea bună era că răul lor se întorsese în cele din urmă spre interior şi că au început să se lupte între ei. Destul de curând, au fost distruşi aproape toţi, cu excepţia câtorva, iar Jedii a reuşit să scape de restul. Sau, cel puţin, aşa se spunea. Unii oameni credeau că un Lord Sith supravieţuise în secret. Din când în când, câte cineva raporta că i-ar fi văzut, dar niciunul dintre zvonuri nu fusese dovedit vreodată.

Până acum, aici, în camera Consiliului Jedi. Am auzit din nou cuvântul Sith. Şi am aflat că asta era ceea ce credea Gon Qui că era războinicul întunecat.

Dacă Regina Amidala era urmărită de un Lord Sith, atunci ştiam că era *într-adevăr* în pericol! Eram atât de preocupat de gândul ăsta încât abia l-am auzit pe Yoda spunând Consiliului Jedi că soarta mea de Jedi va fi decisă altă dată.

Qui-Gon le-a spus că va trebui să rămân cu el, pentru că nu mai am încotro. Yoda şi ceilalţi au fost de acord, dar l-au avertizat pe Qui-Gon că, deşi puteam să-l însoţesc, nu avea voie să mă antreneze.

Când am plecat de la Consiliul Jedi, mi se învârtea capul. Se întâmplaseră atât de multe şi fuseseră discutate lucruri atât de diferite! Nici nu ştiam ce să cred. Exista o îndoială asupra

viitorului mea ca Jedi. Şi faptul că, evident, Obi-Wan nu mă plăcea.

Dar, de asemenea, mai era ameninţarea la adresa Reginei şi pericolul cu care trebuia să se confrunte Padmé...

Şi acum, trebuia să merg cu Qui-Gon şi Obi-Wan pe planeta Naboo, unde ei vor încerca să o protejeze pe Regină împotriva Lordului Sith misterios şi rău. Aş minţi dacă aş spune că nu eram speriat. Dar eram, de asemenea, şi entuziasmat că plec.

Pentru mine, Coruscantul devenise un loc în care toată lumea mă trata ca pe un copil. Mă simţeam neajutorat acolo. Nu puteam decât să sper că va fi diferit pe Naboo.

Coruscantul pe timp de noapte era la fel de uimitor ca şi ziua. Întreaga planetă era luminată de luminile unui singur oraş. Am stat pe platforma de aterizare bătută de vânt, cu Qui-Gon, Obi-Wan şi R2-D2. Încă de la şedinţa Consiliului, cei doi Jedi fuseseră nervoşi şi supăraţi unul cu celălalt. Acum, pe platformă, sentimentele lor ieşiseră la suprafaţă, în cele din urmă. Am putut vedea privirile încordate de pe feţele lor în timp ce vorbeau, dar nu le puteam auzi cuvintele, din cauza vântului.

Mi-aş fi dorit să aud ce-şi spuneau. Apoi mi-am amintit cum, în Templul Jedi, mi-au spus să mă relaxez şi să-mi deschid mintea, şi cum am fost capabil să văd imaginile de pe monitorul lui Mace Windu, când am făcut lucrul ăsta.

Am încercat să fac acelaşi lucru acum. Jedii erau probabil mai pricepuţi la mascarea gândurilor în cazul în care suspectau că îi ascultă cineva. Dar m-am îndoit că se vor aştepta la asta de la mine. Aşa că am *ascultat* şi am aflat că Obi-Wan credea că cei din Consiliu aveau dreptate să-mi respingă antrenamentul Jedi. Spunea că întregul Consiliu simţise că sunt periculos.

Periculos? A trebuit să mă opresc să nu mă cert cu el. Cum a putut Obi-Wan să spună că sunt periculos? Nici măcar nu mă cunoştea. Dar asta, mi-am dat seama, era cheia problemei. Deoarece Obi-Wan nu mă cunoştea, nu putea să se certe în privinţa personalităţii mele. Era vorba despre ceea ce însemnam eu – deja în vârstă de nouă ani, dar cu un număr foarte mare de *Midiclorianii*.

M-am bucurat foarte mult când Qui-Gon a spus că, deşi soarta mea putea fi nesigură, nu eram periculos. I-a reamintit lui Obi-Wan că Consiliul nu luase încă decizia finală. Apoi i-a spus tânărului Jedi să urce la bordul navei spaţiale Naboo. Obi-Wan urcă reticent pe rampa de îmbarcare.

M-am bucurat că a plecat pentru că doream şansa de a-i spune lui Qui-Gon la ce mă gândeam. Că, deşi eram nerăbdător să merg pe Naboo, poate că nu ar trebui. Din cauza problemelor mai grave cu care se confrunta – blocada *Federaţiei Comerţului* şi ameninţarea Lordului Sith – nu voiam să-i stau în drum.

Qui-Gon m-a asigurat că nu voi fi o problemă. Mi-a spus că nu se va împotrivi Consiliului pregătindu-mă, dar asta nu însemna că nu-l pot urmări şi învăţa. Mai presus de toate, trebuia să stau aproape de el, pentru a fi în siguranţă.

Se părea că o aştepta pe Regină şi nu se grăbea să urce la bordul navei, aşa că l-am întrebat despre altceva ce mă deranja. Ce erau Midiclorianiile?

Qui-Gon mi-a explicat că erau forme de viaţă microscopice care trăiau în toate celulele corpului şi comunicau cu Forţa. Într-un fel, cele două forme de viaţă depindeau una de cealaltă. Midiclorianiile aveau nevoie de noi pentru a trăi şi noi aveam nevoie de ele pentru a cunoaşte Forţa. Mi-a spus că midiclorianiile ne spuneau voinţa Forţei şi că, atunci când voi învăţa să-mi liniştesc mintea, le voi putea auzi.

Din experimentul meu cu doar câteva momente în urmă, pe platforma de aterizare, începusem să-mi dau seama ce însemna asta. Am vrut să-l întreb mai multe, dar am fost întrerupţi de sosirea unui transportor aerian care o aducea pe Regină.

Qui-Gon a salutat-o pe Amidala, care părea bucuroasă să-l revadă. Am auzit-o pe Regină spunând că era îngrijorată de faptul că Federaţia Comerţului dorea distrugerea ei. Cavalerul Jedi i-a promis că nu se va întâmpla asta.

Regina avea un grup mic cu ea, dar înainte să mă pot uita după Padmé, Jar Jar a năvălit din transportor şi m-a îmbrăţişat. Nu putea vorbi decât despre cât de bucuros era să plece acasă. Până când am reuşit să scap din îmbrăţişarea lui, Regina şi servitoarele ei urcaseră la bord.

Mai târziu, pe navă, m-am dus să o caut pe Padmé şi cumva m-am regăsit în centrul de control al navei. Era de departe cea mai avansată cabină pe care o văzusem vreodată. Nu eram sigur cum se simţea pilotul, Ric Olié, despre faptul că stăteam prin preajmă, dar lui nu i-a păsat deloc. De fapt, a trecut prin toate verificările pre-lansare împreună cu mine.

Ciudat era că, în timp ce nava Nubiană avea mai multe controale decât orice altă navă pe care o văzusem în curtea de resturi a lui Watto, elementele de bază erau aceleaşi. Am putut identifica propulsoarele, stabilizatoarele şi repulsoarele. Nu cred că Ric Olié ar fi fost atât de impresionat de cunoştinţele mele dacă ar fi ştiut în câte cabine am intrat, în curtea de resturi.

Nu am văzut-o pe Padmé până la sfârşitul zborului. Intrasem în atmosfera lui Naboo şi începeam să aterizăm. Când am ieşit din lift, regina şi oamenii ei erau în cala principală, aşteptând să debarce.

Am văzut-o pe Padmé. Din modul în care se comporta, am putut vedea că era pregătită să lupte.

Am simţit că era la fel de bine antrenată în război, ca şi în ceea ce priveşte servirea Reginei.

Atunci mi-a revenit visul. Încă o dată, am văzut-o pe Padmé conducând acea armată uriaşă şi am ştiut că o poate face. Padmé părea surprinsă să mă vadă. Dar şi mulţumită. Mi-a spus că Regina i-a transmis mesajul meu de pe Coruscant. Apoi m-a întrebat ce se întâmplase la Templul Jedi.

I-am spus vestea proastă. Se părea că Consiliul s-ar putea să nu-mi permită să fiu instruit ca Jedi. Aş putea spune că a fost dezamăgită. Şi părea îngrijorată şi ea. Am întrebat-o ce nu este în regulă şi mi-a spus că Regina a decis că oamenii ei trebuie să meargă la război împotriva Federaţiei Comerţului. I-am spus lui Padmé că s-ar putea să nu fiu Jedi, dar asta nu însemna că nu aş putea ajuta.

Padmé mi-a zâmbit. A fost un zâmbet trist.

Nava ateriză cu un zgomot uşor. Când s-a deschis rampa, mă aşteptam să văd o platformă de aterizare şi un fel de oraş, dar am avut o surpriză.

Pentru că tot ceea ce am văzut a fost o mlaştină.

ÎNCĂ O SURPRIZĂ

Pentru un copil care crescuse pe planeta deşertică Tatooine, vederea unui lac, pentru prima dată, era chiar mai uimitoare decât vederea Reginei. Nu puteam să cred că existau locuri unde apa efectiv se afla deasupra terenului fără a fi evaporată instantaneu! M-am uitat în jur şocat. Plantele de aici puteau creşte sălbatic şi în aer liber, nu într-o ferma subterană atent administrată. Aici era atât de umed încât puteai simţi de fapt umezeala pe piele şi puteai respira vaporii grei de apă din aer!

Norii acopereau cerul de deasupra, iar ceaţa care atârna deasupra lacului avea culoarea gri a amurgului. De jur împrejurul lacului era o mlaştină. În depărtare puteam vedea dealuri mari, înverzite. Una peste alta, părea o privelişte şi mai ciudată decât vasta lume-oraş Coruscant.

Deodată, am simţit un dor de casă şi că eram singur. De ce nu putea fi mama aici să mă vadă? Şi Kitster? Mama s-ar uita în jur, minunându-se. Eu şi Kitster am fi alergat ca nebunii, atingând plantele şi stropindu-ne în lac. Era posibil ca lacul să fi fost un loc ciudat şi exotic pentru mine, dar pentru Jar Jar era *acasă*. Cu o stropire uriaşă, dispăru în apă.

Cineva mi-a spus că Jar Jar era un Gungan. Gunganii locuiau în oraşe aflate adânc sub suprafaţă. Se părea că Gunganii şi oamenii Reginei nu fuseseră niciodată prietenoşi. Dar acum, Jar Jar se ducea în numele Reginei, să ceară ajutor în lupta care era pe cale să înceapă.

Nu trecu mult timp şi Jar Jar s-a întors la suprafaţă. Cu apa lacului picurându-i de pe urechi şi cap, ne-a dat vestea proastă. Se dusese în oraş, dar era pustiu. Am văzut îngrijorarea pe feţele din jurul meu. Obi-Wan se temea că Gunganii fuseseră deja distruşi de forţele *Federaţiei Comerţului*, dar Jar Jar le spuse că este mult mai probabil ca semenii săi să se fi ascuns undeva. Jar Jar credea că ştie unde sunt şi a început să ne conducă prin mlaştină. În timp ce îl urmam, în şir, mi-am ţinut ochii pe Padmé şi pe Qui-Gon. M-aş fi bucurat să vorbesc cu oricare dintre ei, dar ambii păreau pierduţi în gânduri.

Între timp, îmi dădeam seama după murmurele din jurul meu, că nu toată lumea credea că Jar Jar ştia unde trebuie să meargă.

La urma urmei, era creatura care părea incapabilă să se ferească de probleme, indiferent unde se afla.

Nu a trecut mult până să se oprească, să adulmece aerul şi să ne spună că am ajuns. M-am uitat în jur, dar pentru mine încă părea o mlaştină. Jar Jar a scos nişte sunete ciudate şi, imediat, dintr-o tufă verde, densă, au apărut o jumătate de duzină de Gungani purtând uniforme şi călărind pe creaturi cu două picioare despre care am aflat mai târziu că se numeau kaadu.

Erau înarmaţi cu arme ca nişte suliţe, care semănau cu bastoanele de neutralizare lungi sau cu electropolii[3]. Bănuiam că făceau parte dintr-o patrulă. Şi nu păreau deloc încântaţi să-l revadă pe Jar Jar. Începusem să mă întreb dacă era cineva, vreodată, încântat să dea de el. Şi mai rău, când Jar Jar le spuse că suntem acolo pentru a vorbi cu şeful Gunganilor, liderul patrulei şi-a dat ochii peste cap şi l-a avertizat că, dacă mergem la şeful Gungan, vom avea cu toţii probleme serioase.

Dar Jar Jar a insistat şi liderul patrulei a fost de acord, fără tragere de inimă, să ne conducă mai departe.

L-am urmat pe liderul patrulei într-un loc plin cu ruine din piatră gri, acoperite parţial de liane şi tufişuri verzi. Jar Jar ne-a spus că era un loc secret şi sacru pentru Gungani. M-am uitat în jur, uimit, când treceam pe lângă grupurile de Gungani. Se uitau la noi cu ochii lor mari. Jar Jar ne-a şoptit că erau refugiaţi care căutau adăpost. Fuseseră alungaţi din oraşul lor de pe fundul mlaştinii de către forţele *Federaţiei Comerţului*.

Am ajuns la rămăşiţele unui templu imens din piatră, care era acoperit cu liane şi muşchi. Nu mai rămăseseră decât coloanele şi treptele sfărâmate. Oriunde te uitai, se vedeau capete de Gungani, sculptate în piatră. Din nou, mi-aş fi dorit ca mama să fie acolo. Totul era atât de ciudat şi de diferit.

---

[3] Electropol – armă similară cu suliţele de forţă sau cu o lance cu încărcătură statică, folosită de picadorii de pe Geonosis. Poate fi folosită, fie lovind inamicul de aproape, fie aruncând-o ca pe o lance.

Ne-am oprit în faţa unui Gungan solid, cu aspect acru, aşezat pe o piatră. Jar Jar ne-a şoptit că acesta era Boss Nass, şeful Gungan. Când Boss Nass ne-a văzut, pe Jar Jar şi pe restul, fruntea largă i se încreţi, iar gura i se strâmbă de neplăcere. La urma urmei, el era cel care îl alungase pe Jar Jar.

Chiar şi când Regina Amidala a făcut un pas înainte pentru a-i spune că veneam cu gânduri de pace, Boss Nass clătină din cap. Îl avertiză pe Jar Jar că a comis o greşeală aducându-ne la el şi că se gândeşte să ne ucidă pe toţi.

Într-o clipită am fost înconjuraţi de gardieni Gungani, care au coborât electropolii spre noi.

Am auzit respiraţia iuţită a celor care erau cu Regina. Dându-ne seama că eram depăşiţi numeric, paznicii reginei priveau nervoşi în jur. Pentru o clipă am înţepenit, întrebându-mă dacă am venit până aici doar ca să mor. Dar am fost surprins să-i văd pe Qui-Gon şi pe Obi-Wan privind calmi, parcă nederanjaţi de ameninţări. Dacă ei nu erau îngrijoraţi, am ştiut că pot să mă relaxez şi eu.

Cea mai mare surpriză tocmai urma să vină. Regina Amidala a început să spună ceva despre formarea unei alianţe cu Gunganii. Dar Padmé a făcut un pas înainte, tăindu-i vorba Reginei.

Când şeful Gungan a întrebat-o cine este, Padmé i-a spus că ea este Regina!

Pentru o clipă nu am înţeles ce se întâmpla. Padmé, Regină? Nu avea sens.

Dar ea i-a explicat că fata îmbrăcată în Regină era de fapt una dintre servitoarele ei. Schimbaseră locuri pentru a fi protejată.

Mă bucuram că Padmé nu se uita în direcţia mea pentru că mi-ar fi văzut gura atârnând larg deschisă! Nu ştiam ce să cred! Încă din ziua în care Padmé şi Qui-Gon au păşit în magazinul lui Watto, viaţa mea se schimbase în moduri pe care nu aş fi îndrăznit niciodată să mi le imaginez. Într-un mod ciudat şi secret, aveam legături cu o Regină! Asta m-a făcut să mă simt, oarecum, important. M-a făcut să mă minunez.

Cine eram eu? Cine eram destinat să devin?

Padmé continuă să-i explice lui Boss Nass de ce venise. Era destul de evident că, deşi oamenii de pe Naboo şi Gunganii

trăiseră împreună pe această planetă, de mult timp, în pace, nu erau tocmai prietenoşi unii cu alţii. Acum, Padmé îi spunea că atât oamenii, cât şi Gunganii, erau ameninţaţi de *Federaţia Comerţului*. Cu excepţia cazului în care cele două grupuri se aliau, aveau să fie distruse amândouă.

Boss Nass o asculta cu o încruntare pe faţă. Se putea vedea că nu o credea.

Deodată, Padmé se lăsă în genunchi în faţa şefului Gungan. Îl implora. Îi spunea că oamenii de pe Naboo erau slujitorii lui umili şi că soarta lor era în mâinile lui.

După icnetul servitoarelor şi al gărzilor, ştiam că era ultimul lucru pe care se aşteptaseră ca ea să îl facă. Dar apoi, încet, gardienii au îngenuncheat şi ei. Şi apoi servitoarele şi Jedii.

Boss Nass începu să râdă. Părea foarte mulţumit. Simţise că oamenii de pe Naboo credeau că erau mai buni decât Gunganii din mlaştini. Având-o pe Regina Naboo în genunchi, implorându-l, echilibra lucrurile, în cele din urmă. Începu să gândească că era posibil ca Gunganii şi oamenii de pe Naboo să fie aliaţi.

Încă o dată, am văzut-o pe Padmé într-o lumină nouă. Nu numai că era curajoasă, dar era şi un lider priceput.

Pentru mine, era chiar mai mult decât un înger.

După ce şeful Nass a acceptat pledoaria Reginei, el şi generalii săi au început să formulze un plan, împreună cu Padmé şi Cavalerii Jedi. Încă aveam probleme să cred că Padmé era adevărata Regină Naboo. Cum aş putea să îi spun Amidala? Pentru mine va fi întotdeauna Padmé. Va fi întotdeauna acea persoană pentru care am simţit, pentru prima dată, o legătură specială.

Am vrut să vorbesc cu ea în privat, dar era ocupată să-şi salveze planeta.

Liderul gărzilor Naboo şi unii dintre oamenii săi au fost trimişi să cerceteze activităţile trupelor Federaţiei Comerţului. O santinelă Gungan urcă sus, pe templul antic, pentru a veghea la întoarcerea lor. Când observatorul a strigat că se întorceau gărzile, i-am comunicat asta lui Padmé şi celorlalţi. Toată lumea era nerăbdătoare să afle ce se întâmpla între oameni de pe Naboo şi trupele Federaţiei Comerţului.

Veştile erau proaste. Majoritatea oamenilor de pe Naboo fuseseră aruncaţi în lagăre de prizonieri. Exista o mică mişcare de rezistenţă formată din ofiţeri de poliţie Naboo şi gardieni ai palatului.

Dar era nesemnificativă în comparaţie cu dimensiunea forţelor Federaţiei. Aveau o armată de droizi mai mare decât se aşteptaseră consilierii lui Padmé.

După expresiile sumbre din jurul meu, am început să înţeleg cu ce ne confruntam. Eram total depăşiţi în luptă. Ce aş putea face pentru a-i ajuta?

Apoi am auzit o parte din ceea ce planificau Padmé şi ceilalţi. Trupele Gungane urmau să lupte împotriva armatei droide a *Federaţiei*. Era îndoielnic că ar putea învinge, dar sperau că i-ar putea îndepărta de oraş.

Între timp, o mână de trupe Naboo va intra în oraş prin pasajele secrete. Vor încerca să intre în Palatul Regal şi să-l captureze pe Viceregele *Federaţiei Comerţului* El era liderul şi, fără el, *Federaţia Comerţului* nu ar şti ce să facă.

Qui-Gon o avertiză pe Padmé că viceregele *Federaţiei Comerţului* va fi bine protejat şi dificil de capturat. Era, de asemenea, îngrijorat de lupta Gunganilor cu droizii *Federaţiei Comerţului*. Chiar dacă nu era altceva decât o diversiune, se temea că mulţi Gungani ar putea fi ucişi.

Boss Nass a insistat curajos că semenii săi erau gata să-şi aducă aportul pentru a salva planeta. Padmé a subliniat că trupele inamice erau controlate dintr-un centru de comandament al *Federaţiei Comerţului* care orbita planeta.

În timp ce pătrundeam, mai devreme, în spaţiul aerian Naboo, observaseră o singură navă a *Federaţiei Comerţului*: Nava de Control a Droizilor.

O parte a planului consta în trimiterea, de asemenea, a piloţilor de vânătoare Naboo să distrugă nava de control. Atunci, droizii de la suprafaţă ar fi neajutoraţi.

Qui-Gon a fost de acord că este un plan bun, dar a avertizat din nou că nu va fi uşor. Nava de control a droizilor Federaţiei Comerţului era, în mod sigur, protejată de scuturi deflectoare. Dacă piloţii Naboo nu vor putea să treacă de acele scuturi, nu vor fi în măsură să dezactiveze armata droidă de la sol.

Apoi, Obi-Wan sublinie un pericol şi mai mare. Totul depindea de capturarea Viceregelui Federaţiei Comerţului. Dacă planul lor eşua şi el scăpa, se va întoarce, fără îndoială, cu o armată de droizi şi mai mare – una pe care forţele firave ale Naboo şi Gunganii nu ar avea nicio speranţă să o învingă.

Padmé aprobă încet din cap şi spuse că era conştientă de acest risc. De aceea, planul nu trebuia să dea greş. Soarta tuturor fiinţelor de pe Naboo depindea de capturarea Viceregelui.

Cu un plan riscant şi un fir subţire de speranţă, plecam la război.

APARE UN INAMIC MAI MARE

Nu poate fi nimic mai serios decât plecarea la luptă. Mai ales într-o bătălie în care ar putea fi ucişi mulţi dintre noi. Dar, în acelaşi timp, era greu să ne imaginăm ceva mai interesant. Gunganii ar fi putut fi un popor ciudat şi cu aspect straniu, dar vederea soldaţilor, ridicându-se din mlaştină, cu picături de apă căzând de pe ei, îmbrăcaţi în armuri de metal şi piele şi călărind un kaadu puternici, era cu adevărat ceva. Şi mai uimitori erau soldaţii Gungani care călăreau fambaa[4]. Nu mai văzusem niciodată creaturi ca acelea.

Erau imense şi arătau ca nişte salamandre gigantice, solzoase. Fiecare fambaa era echipată cu un generator de scut care să-i protejeze (speram!), pe Gungani, de armele droizilor de luptă.

În timp ce Gunganii plecau curajoşi spre dealurile înverzite de dincolo de mlaştină, Padmé, Jedii, un număr mic de trupe Naboo şi piloţi de vânătoare, şi cu mine, ne-am îndreptat spre oraş. Ştiam că Qui-Gon nu voia să merg, dar cu întreaga planetă pe cale să plece la război, nu exista niciun loc sigur unde să mă lase.

Am intrat în linişte în capitala Theed, prin pasaje secrete. Pentru o clipă, m-a impresionat frumuseţea clădirilor şi a turnurilor cu cupolă, dar privirea către piaţa centrală mi-a trimis un fior pe coloana vertebrală. Printre dărâmăturile unei bătălii recente, erau peste tot tancuri şi droizi de luptă ai *Federaţiei Comerţului*! Vederea inamicului şi a distrugerilor pe care le provocaseră deja au făcut să-mi vină inima în gât. Asta nu era un joc. Nu era o luptă care să poată fi rezolvată cu pumnii, nici chiar o Cursă cu Navete în care te dorea cineva mort. Asta era mult, mult mai periculos – un duşman cu sute, poate de *mii* de maşini de ucis. Şi, într-o clipită, fiecare dintre ele putea vaporiza o creatură într-o mică grămadă de cenuşă fumegândă.

---

[4] Fambaa – amfibieni patrupezi cu piele dură, de pe Naboo şi Onderon. Aveau o coadă formată din cartilaje, articulaţii puternice în membrele asemănătoare cu nişte stâlpi, pentru a putea duce sarcini grele şi picioare largi cu degete late pentru a-şi spori stabilitatea şi a nu se scufunda în mlaştini

Picioarele mele se simţeau de parcă se transformaseră în plumb. Dintr-odată inima îmi bătea şi aveam probleme cu respiraţia. Ce făceam eu aici?

Mersesem cu Qui-Gon în speranţa că voi învăţa să devin Jedi. Aveam nouă ani! Nu voiam să mor.

De parcă mi-ar fi citit mintea (poate chiar o făcuse!) Qui-Gon s-a întors şi a dat din cap încurajator. Cred că a înţeles ce simţeam. Dar privirea din ochii lui spunea că era prea târziu. Nu mai puteam să dau înapoi.

Destinaţia noastră imediată era complexul hangarului central, unde erau ţinuţi piloţii de luptă Naboo. Hangarul era conectat la Palatul Regal. Trebuia să-i urcăm pe piloţii Naboo în navele lor de luptă şi să-i trimitem să dezactiveze nava de control a droizilor Federaţiei Comerţului. De asta depindea viaţa a sute de soldaţi Gungani.

În timp ce ne împărţeam în două grupuri, Qui-Gon m-a luat deoparte şi mi-a şoptit că, odată ajunşi în hangar, va trebui să găsesc un loc sigur unde să mă ascund şi să rămân acolo. Voiam să-l ajut, dar trebuia să-i urmez ordinele.

Am aşteptat până când celălalt grup de gărzi Naboo s-a furişat prin piaţa centrală. Padmé le-a trimis un semnal şi gardienii au început să tragă în droizi. Instantaneu, droizii de luptă şi tancurile Federaţiei Comerţului din piaţa principală au deschis focul. Între timp, grupul lui Padmé s-a grăbit spre hangar. Înăuntru se aflau aproximativ o duzină de nave de luptă Naboo de culoare galbenă strălucitoare. Erau mai mulţi gardieni droizi care început să tragă în noi.

Urechile îmi vuiau de explozii şi sirene, pe măsură ce începea bătălia pentru controlul navelor de luptă Naboo.

Urmând ordinele lui Qui-Gon, am fugit sub o navă de luptă şi m-am ascuns acolo. Aerul sfârâia de la salvele de blaster şi de lasere care zburau înainte şi înapoi. Nu mi-am putut lua ochii de pe Padmé. Îşi conducea bine trupele şi lupta curajos, evitând salvele laser şi distrugând droizii cu blasterul ei.

O explozie de laser făcu o gaură în podea la doar câţiva centimetri distanţă de mine. A fost atât de aproape încât i-am simţit căldura arzătoare. Mă străbătu un fior. Dacă m-ar fi nimerit salva aia, nu aş mai fi fost altceva decât o bucată de

carne carbonizată. Simţindu-mă ameţit, m-am pitit mai bine în ascunzătoarea mea.

Lupta continua pentru Cavalerii Jedi, gărzile Naboo şi piloţi. Îi împingeau înapoi pe droizii *Federaţiei Comerţului*! Padmé dădu semnalul ca piloţii Naboo şi unităţile R2 să se ducă la navele de luptă. În clipa următoare, un pilot Naboo a sărit în nava sub care mă ascundeam. Mi-a strigat să găsesc alt loc unde să mă ascund şi, înainte să ştiu ce se întâmplă, nava de luptă se ridica. Eram în mijlocul hangarului, total neprotejat!

Cu salvele laser aleatorii care încă îmi zburau pe deasupra capului, am căutat un nou loc unde să mă ascund. Am auzit un fluierat şi m-am întors să-l văd pe droidul R2-D2 într-o navă fără pilot.

Părea că voi fi siguranţă în nava de luptă. În mijlocul bătăliei, fără un alt loc de unde să merg, părea o idee bună. Am urcat în navă.

Până acum, o mulţime de nave de luptă Naboo zburaseră din hangar. În piaţa centrală, un tanc al Federaţiei Comerţului se roti şi trase asupra lor.

Buuum! Am tresărit când o navă de luptă a izbucnit în flăcări şi s-a prăbuşit. Din fericire, ceilalţi au reuşit să decoleze nevătămaţi.

După ce i-au eliberat pe piloţi, Padmé, Jedii şi gardienii Naboo s-au îndreptat spre palat. Următoarea parte a misiunii era capturarea Viceregelui. Când s-au îndreptat spre ieşirea din hangar, am început să cobor din nava de luptă în care mă ascundeam.

Deodată, Qui-Gon m-a văzut şi mi-a strigat să rămân în navă. Am încercat să îl contrazic, dar a insistat că este cel mai sigur loc pentru mine. Nu pot spune că m-am bucurat, dar am făcut ceea ce mi s-a spus. Am privit cum restul grupului se îndrepta spre uşile care duceau afară din hangar.

Deodată au îngheţat cu toţii. În prag, blocându-le calea, stătea Lordul Sith!

BĂTĂLIA

Ochii lui galbeni erau intenşi, faţa lui roşu cu negru era îngrozitoare. Padmé şi gardienii Naboo s-au retras rapid, Qui-Gon şi Obi-Wan şi-au aruncat pelerinele şi şi-au aprins săbiile de lumină.

Pentru o fracţiune de secundă m-am întrebat cum ar putea lupta un războinic cu doi Jedi. Dar apoi, războinicul întunecat şi-a aprins sabia. Ambele capete străluceau ameninţător. Sabia sa de lumină avea două lame!

Au început să lupte. Furia luptei lor nu semăna cu nimic din ce mai văzusem vreodată. Lordul Sith putea sări douăzeci de metri în aer şi să facă o întoarcere pe spate, în timp ce încă lupta cu ambii Jedi.

Am fost atât de uimit încât nici măcar nu am observat o altă luptă care izbucnise în spatele meu.

R2 fluieră şi m-am întors exact la timp pentru a vedea alţi trei droizi ai *Federaţiei Comerţului* care se rostogoleau în hangarul din spatele nostru. La început arătau ca nişte roţi metalice strălucitoare. Dar s-au desfăşurat rapid în droizi de luptă puternic înarmaţi.

Padmé şi gardienii Naboo erau prinşi în capcană. Lordul Sith se lupta cu Obi-Wan şi Qui-Gon la un capăt al hangarului şi droizii distrugători trageau de la celălalt capăt. Arăta rău. Ştiam că trebuia să-i ajut şi am început să lovesc întrerupătoarele. Deodată, nava de luptă s-a clătinat şi a început să se ridice!

Am îndreptat nava de luptă către droizi. Aveam de gând să distrug acele maşinării mortale cu trei picioare. Tot ce trebuia să fac era să găsesc trăgaciul pentru armele laser. M-am uitat în jos la întrerupătoarele şi butoanele puternic iluminate. Care dintre ele? Care dintre ele?

Hopa! Am împins un buton, dar în loc să trag cu laserele, nava de luptă porni înainte. Probabil că am declanşat un stabilizator.

Între timp, droizii se deplasau spre Padmé şi echipa ei. Am încercat un alt buton. *Zap! Buuum!* Laserele din nasul navei au tras şi un droid distrugător izbucni în fum şi flăcări.

În regulă! R2 scoase un fluierat şi am distrus un alt droid, apoi altul.

Cu droizii dispărând din faţa lor, Padmé şi gardienii Naboo s-au grăbit să intre în palat. Între timp, Lordul Sith şi Jedii erau prinşi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Vuuum! Nava mea primi o lovitură şi se clătină. M-am întors. Mai mulţi droizi intraseră în hangar şi acum trăgeau asupra mea! Deodată, eram prins într-o furtună de explozii. R2-D2 bipăia la mine ca un nebun. Desigur că voiam să pornesc scutul deflector al navei de luptă! Pur şi simplu nu eram sigur care...

Oho! Am lovit un comutator şi am trecut de la zero la o sută într-o nanosecundă. R2 nu trebuia să-mi spună că pornisem din greşeală propulsoarele. Puteam simţi asta! Vestea bună era că am reuşit să orientez nava spre ieşirea din hangar fără să o lovesc de pereţi. Vestea proastă era că acum ne lansam în sus şi încă nu ştiam cum să pilotez nava!

Am ţâşnit afară din oraş şi pe deasupra unei câmpii vaste, verzi. Sub noi, Gunganii şi droizii de luptă ai Federaţiei Comerţului se luptau cu înverşunare. Câmpia era presărată cu droizi distruşi şi cu Gungani şi kaadu răniţi. Laserele şi bile energetice zburau înainte şi înapoi. Aerul era plin de explozii şi fum.

R2 continua să mă bipăie – ceva despre pilotul automat care căuta alte nave. Dar nu am putut vedea nimic. Îl deranja ceva în legătură cu acele alte nave. I-am spus că dacă nu-i place unde ne duce pilotul automat, ar trebui să încerce să dezactiveze sistemul. Deodată, cu coada ochiului, am văzut o explozie strălucitoare. Erau nave acolo!

Navele Naboo se luptau cu cele ale *Federaţiei* care fuseseră lansate pentru a proteja nava care controla armatele de droizi de la sol.

De fapt, pilotul automat ne ducea direct spre inamic!

Pentru o clipă, am încremenit, neîncrezător. Părţi egale de frică şi emoţie au trecut prin mine. Ce trebuia să fac? Un copil sclav de pe Tatooine era aşezat la comenzile unei nave de luptă ultra-rapide, care se năpustea spre o navă de război inamică. Dacă ar fi putut Kitster să vadă asta!

De nicăieri o explozie laser mi-a zguduit nava de luptă. Am ţipat la R2 să deconecteze pilotul automat şi el piui înapoi el că

tocmai o făcuse. Am apucat comenzile şi am aplecat nava într-o parte. O luă spre stânga! R2 reuşise!

El a bipăit din nou, amintindu-mi că trebuia să mă întorc. Dar i-am spus că în niciun caz. Qui-Gon insistase să rămân în această cabină şi exact asta intenţionam să fac.

O navă de luptă a *Federaţiei Comerţului* a făcut greşeala de a trece prin spaţiul din faţa noastră. I-am luat urma şi l-am avut în vizor. Ar fi fost uşor să-l distrug. Trebuia doar să aflu unde era trăgaciul tunului laser al navei! R2-D2 bipăi şi am făcut ceea ce mi-a spus să fac. Nava izbucni înainte cu o smucitură. În loc să-l distrug pe luptătorul inamic, am trecut chiar pe lângă el. Acum, el era pe coada mea!

— La dracu', R2! am ţipat eu.

R2 ciripi o scuză.

Nava de luptă a Federaţiei Comerţului ne luase acum la ţintă. Şi nu asta era vestea cea mai rea. Vestea cu adevărat proastă era că ne îndreptam direct spre Nava de Control a Droizilor!

Am făcut nava Naboo să se învârtească. Exact la timp. O salvă laser a navei din spatele nostru trecu peste aripa noastră stângă, abia ratându-ne!

Dar încă ne îndreptam direct spre nava de control. I-am strigat lui R2 că singura cale de ieşire din această mizerie era aceeaşi prin care am intrat în ea. El a bipăit înapoi şi eu am apăsat un buton, sperând că de data asta era într-adevăr propulsorul pentru revers al navei de luptă.

Era! Cu o zguduitură, nava de luptă a încetinit. Acum venise rândul navei de luptă a Federaţiei Comerţului să treacă pe lângă noi. Buuum! Se izbise de nava de control. Mi-am învârtit nava şi am aruncat o privire asupra restului flotei Naboo. Trageau în nava de control, dar nimic nu trecea prin scutul deflector. Era rău. Dacă nu dezactivau nava, trupele Gungane de la sol ar fi fost sacrificate. R2 bipăi din nou. O altă navă de luptă a *Federaţiei Comerţului* era pe urma noastră!

Încă o dată am fost urmăriţi înapoi către nava de control. Presupun că R2 nu aproba felul în care mă ocupam de nava de luptă, pentru că el continua să bipăie că nava asta nu era acelaşi lucru cu o navetă de curse.

De parcă nu aş fi putut să-mi dau seama şi singur de asta!

Zbang! Ceva ne-a lovit din spate! Trebuie să fi fost o lovitură dată de nava de luptă a *Federaţiei*. R2 ţipă în timp ce săreau scântei şi fum, şi luminile pâlpâiau în cabină. Nava noastră intrase într-o rotire incontrolabilă. Urma să ne prăbuşim în nava de control! Când am obţinut controlul navei, era prea târziu pentru a evita nava gigantică. Nu am avut de ales decât să mă îndrept spre singurul spaţiu deschis din faţa mea: un uriaş hangar, deschis către spaţiu.

Deodată, eram în hangar, *în interiorul* navei de control a *Federaţiei Comerţului*, mergând încă mult prea repede. Eram ocupat să evit transportoarele, navele de luptă şi alte nave de pe puntea hangarului. Trăgând mâna spre spate pentru a inversa propulsoarele, am reuşit să închid alimentarea motoarelor şi să-mi opresc nava chiar înainte să lovim peretele hangarului. Pentru o secundă, totul rămase tăcut. R2 m-a bipăit îngrijorat. Aici eram chiar în mijlocul teritoriului inamic! Am încercat să repornesc motoarele, dar întreg panoul de instrumente era înroşit de la luminile de avertizare. Ştiam că trebuia să fi stricat ceva în timpul aterizării de urgenţă. Sau, pur şi simplu, încălzisem prea mult motoarele. Dar acum eram înconjuraţi de droizii de luptă ai *Federaţiei Comerţului*.

Neştiind ce altceva să fac, m-am lăsat în jos, în cabină.

Un căpitan droid de luptă a venit spre noi. A cerut să ştie cine era pilotul navei de luptă. R2 fluieră că el era pilotul. Droidul de luptă apăru confuz şi ceru să-i afle identificarea.

Chiar atunci luminile de pe panoul de control al cabinei au trecut de la roşu la verde! Am sărit în scaunul pilotului şi am pornit contactul. Nava de luptă a pornit instantaneu. Căpitanul droid de luptă m-a văzut în cabină şi mi-a ordonat să ies sau începe să tragă. I-am răspuns prin pornirea scutului deflector al navei. Am început să ne ridicăm şi am învârtit nava în loc, dărâmându-l pe căpitanul droid. Ceilalţi droizi trageau deja, dar toate focurile lor erau deviate de scut.

Am ţintit şi am tras asupra droizilor. Dar am apăsat butonul greşit şi am tras două torpile! Nava de luptă s-a cutremurat când s-au lansat torpilele. Cu un fior, mi-am dat seama că era prea mult şi prea aproape. Torpile mele i-au ratat pe droizi şi s-au dus mai departe prin sală. Aveam sentimentul

că, odată ce torpilele explodau, lucrurile urmau să devină foarte, foarte urâte.

Cu siguranţă, venise timpul să ne luăm la revedere. Am învârtit nava mai departe şi am pornit propulsoarele la maxim. Din păcate, hangarul era plin de droizi şi a trebuit să răstorn o grămadă. Lucrul amuzant era asta că semăna cu Cursele de Navete!

BUUUM!

Când am ajuns în gura hangarului, o explozie uriaşă izbucni în spatele nostru.

Vuuum! Forţa exploziei mi-a împins nava de luptă afară din hangar. M-am răsucit în scaun şi am privit nava de control transformându-se într-o minge uriaşă de flacări galbene şi portocalii. Bucăţi uriaşe de resturi aprinse zburau prin spaţiu în toate direcţiile.

Am făcut-o! Am dezactivat nava de control a droizilor *Federaţiei*!

Apucând comenzile navei mele, mă aşteptam să simt un val de fericire în timp ce îndepărtam nava de explozie. Dar am fost brusc copleşit de un val întunecat de durere şi tristeţe.

În acel moment nu ştiam ce îl provocase. Ştiam doar că se întâmplase ceva teribil, undeva, prin apropiere.

UN TRIUMF AMAR

Când a explodat nava de control, navele galbene Naboo s-au regrupat şi s-au îndreptat înapoi spre planetă. Am vrut să le vorbesc prin comunicator, dar era stricat. Tot ce am putut face, a fost să zbor încet spre Naboo cu nava mea de luptă avariată.

Puţin mai târziu, am derapat până m-am oprit în hangarul palatului. O grămadă de piloţi şi echipaje de la sol mi-au înconjurat nava. Când am deschis cabina de pilotaj şi m-am ridicat, gurile lor s-au deschis de uimire. Aproape că puteam să le citesc minţile. Cum naiba reuşise un copil de vârsta mea să intre în nava de control de droizilor şi să o distrugă?

Lucrul amuzant era că îmi puneam şi eu aceeaşi întrebare.

M-au ajutat să cobor din navă şi mi-au spus vestea bună. Când explodase nava, toţi droizii de luptă ai *Federaţiei*, de pe Naboo,

se opriseră, iar Regina reuşise să-l captureze pe Vicerege. Împreună, Gunganii şi oamenii de pe Naboo câştigaseră bătălia. Planeta lor era liberă!

Ar fi trebuit să fie una dintre cele mai fericite zile din viaţa mea.

Dar chiar atunci a intrat în hangar un gardian cu faţa sumbră. Auzise că cei doi Cavaleri Jedi l-au înfrânt pe Lordul Sith. Dar, Jediul mai în vârstă fusese ucis în luptă...

Am simţit o durere cumplită în inimă. Qui-Gon, eroul meu, tutorele meu, singura persoana care înţelegea cu adevărat... era mort. Deodată am ştiut că sentimentul teribil şi întunecat pe care îl avusesem în navă, fusese moartea lui. Îl simţisem murind.

Am închis ochii şi mi-am deschis mintea, la fel cum am făcut în noaptea aceea pe Coruscant, când vorbeau Obi-Wan şi Qui-Gon. Puteam să simt ceva. Qui-Gon era încă acolo, cumva. Era o umbră a ceea ce simţisem mai înainte, dar încă era acolo.

Înmormântarea avu loc pe scările templului din piaţa centrală a capitalei Theed. Era la apus şi soarele portocaliu se scufunda spre orizont. Era prezentă multă lume: Regina Amidala şi servitoarele ei, Consiliul Jedi şi alţi Cavaleri Jedi care îl cunoscuseră personal pe Qui-Gon Jinn, trupele Naboo şi forţele Gungane.

Şi, bineînţeles, Obi-Wan şi cu mine.

Corpul lui Qui-Gon era aşezat pe un rug funerar. Am privit în tăcere cum Qui-Gon Jinn dispărea în flăcări. Apoi au fost eliberaţi porumbei albi.

Mi-era greu să privesc. În scurtul timp cât îl cunoscusem, Qui-Gon fusese mai mult ca un tată pentru mine, decât oricine altcineva mai cunoscusem vreodată.

M-am gândit la ziua în care l-am întâlnit pentru prima dată pe Tatooine, cum ne-am dus la mine acasă, ca să scăpăm de furtuna de nisip. Cum i-am spus că bănuiam că este un Cavaler Jedi din cauza sabiei de lumină pe care o purta. Cum s-a prefăcut că poate, pur şi simplu, a ucis un Jedi şi i-a luat sabia. Cum i-am spus că nimeni nu poate ucide un Cavaler Jedi. Şi cum – îmi aminteam în mod clar asta – a oftat trist şi mi-a zis: Aş vrea să fie aşa. De parcă încă de atunci ar fi bănuit...

Am folosit manşeta uniformei pentru a-mi şterge lacrimile. Am simţit mâna lui Obi-Wan pe umărul meu.

— Este una cu Forţa, Anakin, spuse el încet. Trebuie să treci peste asta.

M-am uitat în sus, la faţa lui Obi-Wan şi am fost surprins de ceea ce am văzut. Expresia lui era deschisă şi îngrijorată. Am putut simţi grija lui pentru că împărtăşeam pierderea cuiva pe care amândoi l-am admirat atât de mult.

Odată cu moartea lui Qui-Gon, lucrurile se schimbaseră între noi.

L-am întrebat ce se va întâmpla acum cu mine. Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru răspunsul lui Obi-Wan.

— Acum eu sunt Maestrul tău, spuse el, strângându-mi umărul. Vei deveni Jedi. Îţi promit.

E TIMPUL SĂ PLEC

Obi-Wan tocmai şi-a băgat capul pe uşă şi mi-a spus că plecăm în cinci minute. E timpul ca acest jurnal să se încheie.

S-au întâmplat atât de multe. Nu voi fi niciodată la fel cum eram pe Tatooine. Este clar că viaţa mea va fi diferită de cea a lui Kitster, diferită de cea a mamei mele, diferită de a oricui altcuiva pe care îl cunoscusem înainte. Aveam încredere în promisiunea lui Obi-Wan: antrenamentul meu va începe în curând.

Călătoriile mele vor continua. Mă voi duce pe alte planete şi voi avea experienţe pe care nici nu mi le pot imagina. Sunt şi speriat, şi emoţionat.

Oriunde va duce calea, sunt pregătit să merg pe ea.